

Europeiska
unionens råd

Bryssel den 23 november 2016
(OR. en)

14777/16

**Interinstitutionellt ärende:
2016/0362 (COD)**

**EF 353
ECOFIN 1098
DRS 46**

FÖRSLAG

från:	Jordi AYET PUIGARNAU, direktör, för Europeiska kommissionens generalsekreterare
inkom den:	23 november 2016
till:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, generalsekreterare för Europeiska unionens råd
Komm. dok. nr:	COM(2016) 852 final
Ärende:	Förslag till EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV om ändring av direktiv 2014/59/EU vad gäller kreditinstituts och värdepappersföretags förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet och om ändring av direktiv 98/26/EG, direktiv 2002/47/EG, direktiv 2012/30/EU, direktiv 2011/35/EU, direktiv 2005/56/EG, direktiv 2004/25/EG och direktiv 2007/36/EG

För delegationerna bifogas dokument – COM(2016) 852 final.

Bilaga: COM(2016) 852 final

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 23.11.2016
COM(2016) 852 final

2016/0362 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om ändring av direktiv 2014/59/EU vad gäller kreditinstituts och värdepappersföretags förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet och om ändring av direktiv 98/26/EG, direktiv 2002/47/EG, direktiv 2012/30/EU, direktiv 2011/35/EU, direktiv 2005/56/EG, direktiv 2004/25/EG och direktiv 2007/36/EG

(Text av betydelse för EES)

{SWD(2016) 377}

{SWD(2016) 378}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

- **Motiv och syfte med förslaget**

Dessa föreslagna ändringar av direktiv 2014/59/EU (direktivet om återhämtning och resolution av banker eller BRRD) ingår i ett lagstiftningspaket som även innefattar ändringar av förordning (EU) nr 575/2013 (kapitalkravsförordningen eller CRR), direktiv 2013/36/EU (kapitalkravsdirektivet eller CRD) och förordning (EU) nr 806/2014 (förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen).

Under de senaste åren har EU genomfört en betydande reform av regelverket för finansiella tjänster i syfte att stärka motståndskraften hos finansinstituten i EU, med en reform som till stor del baseras på globala standarder som överenskommits med EU:s internationella partner. Detta reformpaket inbegriper i synnerhet förordning (EU) nr 575/2013 (kapitalkravsförordningen eller CRR) och direktiv 2013/36/EU (kapitalkravsdirektivet eller CRD) beträffande tillsynskrav för och övervakning av institut, direktiv 2014/59/EU (direktivet om återhämtning och resolution av banker eller BRRD) beträffande återhämtning och resolution av institut och förordning (EU) nr 806/2014 om den gemensamma resolutionsmekanismen (SRM).

Dessa åtgärder vidtogs som reaktion på finanskrisen 2007–2008. I avsaknad av tillräckliga regelverk för krishantering och resolution tvingades regeringarna världen över rädda banker som drabbats av finanskrisen. Effekterna därefter på de offentliga finanserna samt den icke önskvärda incitamentsstruktur som följer av att låta skattebetalarna betala kostnaderna för fallerande banker understryker att det behövs en annan strategi för att hantera bankkriser och skydda den finansiella stabiliteten.

Inom EU och i linje med de betydande åtgärder som överenskommits och vidtagits på internationell nivå har det genom direktiv 2014/59/EU (direktivet om återhämtning och resolution av banker eller BRRD)¹ och förordning (EU) nr 806/2014 (förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen)² inrättats ett robust regelverk för bankresolution som på ett ändamålsenligt sätt hanterar bankkriser och minskar deras negativa effekter på den finansiella stabiliteten och de offentliga finanserna. En hörnsten i det nya regelverket för resolution är skuldnedskrivningsverktyget, som innebär att skulder skrivs ned eller att skulder eller andra åtaganden konverteras till aktiekapital enligt en på förhand fastställd rangordning. Verktyget kan användas för att absorbera förluster hos och internt rekapisera ett institut som fallerar eller sannolikt kommer att falla, så att dess bärkraft återställs. Aktieägare och andra borgenärer kommer således att bära bördan av ett instituts fallissemang, i stället för skattebetalarna. I motsats till andra jurisdiktioner har EU:s regelverk för återhämtning och resolution av banker redan gett resolutionsmyndigheterna i uppdrag att för varje kreditinstitut eller värdepappersföretag (nedan kallat *institut*) fastställa ett minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder, bestående av i hög grad nedskrivningsbara skulder som kan användas

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

² Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 30.7.2014, s. 1).

för att absorbera förluster och rekapitalisera institut i fall av fallissemang (nedan kallat *MREL-reglerna*). Den delegerade lagstiftningen om det praktiska genomförandet av detta krav har nyligen antagits av kommissionen³.

På global nivå offentliggjorde rådet för finansiell stabilitet (FSB) den 9 november 2015 en villkorsförteckning för total förlustabsorberingskapacitet (nedan kallad *TLAC-standarden*), som en vecka senare antogs på G20-toppmötet i Turkiet⁴. Enligt TLAC-standarden ska globala systemviktiga banker, i EU-lagstiftningen kallade globala systemviktiga institut, hålla en tillräcklig nivå på i hög grad förlustabsorberande (nedskrivningsbara) skulder, för att säkerställa en smidig och snabb förlustabsorbering och rekapitalisering vid resolution. I sitt meddelande av den 24 november 2015⁵ åtog sig kommissionen att lägga fram ett lagstiftningsförslag senast vid utgången av 2016, så att TLAC-standarden kan genomföras inom den överenskomna tidsfristen 2019. Vidare åtog sig kommissionen att se över de gällande MREL-reglerna så att de blir helt överensstämmande med den internationellt överenskomna TLAC-standarden, på grundval av en bedömning av slutsatserna i en rapport som Europeiska bankmyndigheten (EBA) ska lägga fram för kommissionen enligt artikel 45.19 i direktivet om återhämtning och resolution av banker. En interimsversion av denna rapport offentliggjordes av EBA den 19 juli 2016⁶ och slutrapporten väntas läggas fram i december 2016.

Samtidigt som det generella regelverket enligt direktivet om återhämtning och resolution av banker är giltigt och sunt är huvudmålet med detta förslag att genomföra TLAC-standarden och integrera TLAC-kravet i de generella MREL-reglerna, så att man undviker dubbelarbete genom att behöva tillämpa två parallella regelverk. Även om TLAC-standarden och MREL-reglerna eftersträvar samma regleringsmål finns det vissa skillnader i deras uppbyggnad. I tillämpningsområdet för MREL-reglerna ingår inte bara globala systemviktiga institut utan även hela banksektorn i unionen. Till skillnad från TLAC-standarden, som anger en harmoniserad miniminivå, fastställer resolutionsmyndigheterna enligt MREL-reglerna en miniminivå för varje enskilt institut utifrån en bedömning från fall till fall. Slutligen bör minimikravet enligt TLAC-standarden i princip uppnås med efterställda skuldinstrument, medan resolutionsmyndigheterna vid tillämpning av MREL-reglerna kan begära en efterställning av skuldinstrument från fall till fall i den utsträckning det krävs för att säkerställa att borgenärer vars fordringar skrivs ned inte behandlas sämre än i ett hypotetiskt insolvensscenario (ett scenario som är kontrafaktiskt till resolutionsscenariot). För att få ett enkelt och transparent regelverk som ger rättssäkerhet och konsekvens föreslår kommissionen att TLAC-standarden integreras i de gällande MREL-reglerna och att båda kravuppsättningarna ska uppnås med till stor del liknande instrument. Detta förutsätter att

³ Kommissionens delegerade förordning (EU) 2016/1450 av den 23 maj 2016 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU vad gäller tekniska standarder för tillsyn för att specificera kriterier som avser metoden för att fastställa minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder (EUT L 237, 3.9.2016, s. 1).

⁴ FSB, *Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks (G-SIBs) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term sheet*, 9 november 2015.

⁵ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska centralbanken, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén: "Mot ett fullbordande av bankunionen", 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

⁶ <https://www.eba.europa.eu/documents/10180/1360107/EBA+Interim+report+on+MREL>.

man gör begränsade justeringar av de gällande MREL-reglerna, så att de blir tekniskt överensstämmande med strukturen i kraven på globala systemviktiga institut.

I synnerhet behövs ytterligare tekniska ändringar av de gällande MREL-reglerna för att anpassa dem till TLAC-standarden i fråga om bland annat de nämnare som används för att mäta förlustabsorberingskapacitet, samverkan med kapitalbuffertkraven, offentliggörande av risker för investerare och deras tillämpning i samband med olika resolutionsstrategier. Samtidigt som TLAC-standarden genomförs för globala systemviktiga institut kommer kommissionens tillvägagångssätt inte att väsentligt påverka bördan för de institut som inte är globala systemviktiga institut att efterleva MREL-reglerna.

Praktiskt sett kommer den harmoniserade miniminivån enligt TLAC-standarden att införas i unionen genom ändringar av kapitalkravsförordningen och kapitalkravsdirektivet (CRR och CRD)⁷, medan det institutspecifika tillägget för globala systemviktiga institut och det institutspecifika MREL-kravet för institut som inte är globala systemviktiga institut hanteras genom riktade ändringar av direktivet om återhämtning och resolution av banker och förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen. Detta förslag täcker specifikt de riktade ändringar av direktivet om återhämtning och resolution av banker som rör genomförandet av TLAC-standarden i unionen. Detta förslag ingår i ett bredare paket för översyn av unionens finansiella lagstiftning med målet att minska riskerna i finanssektorn (översyn av kapitalkravsförordningen och kapitalkravsdirektivet) och öka dess motståndskraft.

På grundval av synpunkter från många av de som svarat på den uppmaning till berörda parter att lämna synpunkter som offentliggjordes i september 2015⁸ innebär detta förslag också att direktivet om återhämtning och resolution av banker ändras i syfte att mildra efterlevnadskostnaderna för banker vars skulder regleras av tredjeländers lagstiftning. Det har visat sig svårt i praktiken att efterleva det nuvarande kravet, vilket innebär att det inte tillför ett särskilt stort mervärde till möjligheterna att försätta banker i resolution. Därför måste större flexibilitet i unionsbankernas avtalsförbindelser med enheter i tredjeland möjliggöras, genom att resolutionsmyndigheterna får möjlighet att, med förbehåll för vissa strikta skyddsåtgärder, bevilja undantag från kravet på att införa avtalsregler med målet att tredjeländer ska erkänna effekterna av nedskrivning av skulder som regleras av dessa tredjeländers lagstiftning. Det har i praktiken varit svårt att kontrollera efterlevnaden av de nuvarande reglerna.

Enligt uppmaningen i slutsatserna från Ecofinmötet den 17 juni 2016 ändrar detta förslag direktivet om återhämtning och resolution av banker när det gäller resolutionsmyndigheternas tillämpning av moratorieverktyg under en resolution, dvs. befogenheter att upphäva

⁷ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1); Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

⁸ http://ec.europa.eu/finance/consultations/2015/financial-regulatory-framework-review/docs/summary-of-responses_en.pdf, Summary of contributions to the 'Call for Evidence'.

uppfyllandet av bankers åtaganden gentemot tredje parter. En harmonisering av sådana befogenheter borde bidra till att de berörda myndigheterna kan stabilisera ett institut under perioden före, och möjligtvis efter, en resolution.

- **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

Det befintliga unionsregelverket för bankresolution föreskriver redan att alla banker i EU ska hålla en tillräcklig nivå på i hög grad förlustabsorberande (nedskrivningsbara) skulder. Genom att anpassa det befintliga kravet för globala systemviktiga institut till den globala TLAC-standarden kommer detta förslag att förbättra och underlätta tillämpningen av gällande regler. Förslaget är således förenligt med det övergripande målet för unionsregelverket för bankresolution att minska skattebetalarnas stöd till resolution av banker.

- **Förenlighet med unionens politik inom andra områden**

Förslaget ingår i en bredare översyn av unionens finansiella lagstiftning (översyn av kapitalkravsförordningen och kapitalkravsdirektivet) med målet att minska riskerna i finanssektorn samtidigt som en hållbar finansiering av ekonomisk verksamhet främjas. Förslaget överensstämmer helt med EU:s grundläggande mål att främja finansiell stabilitet, minska skattebetalarnas stöd vid resolution av banker och bidra till en hållbar finansiering av ekonomin.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

- **Rättslig grund**

Detta förslag till direktiv ändrar det befintliga direktivet om återhämtning och resolution av banker. Den rättsliga grunden för förslaget är densamma som för direktivet om återhämtning och resolution av banker, dvs. artikel 114 i EUF-fördraget. I den artikeln föreskrivs om antagande av åtgärder för tillnärmning av nationella bestämmelser som syftar till att upprätta den inre marknaden och få den att fungera.

Genom förslaget harmoniseras nationella lagar om återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag, särskilt i fråga om deras förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet vid resolution, i den utsträckning som krävs för att medlemsstaterna och unionens banker ska ha samma verktyg och förmåga att ta itu med bankfallissemang i linje med överenskomna internationella standarder (TLAC-standarden).

Genom att inrätta harmoniserade krav för banker på den inre marknaden minskar förslaget avsevärt risken för skiljaktiga nationella regler i medlemsstaterna om förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet vid resolution, vilka skulle kunna snedvrida konkurrensen på den inre marknaden. Förslaget syftar således till att upprätta den inre marknaden och få den att fungera.

Artikel 114 i EUF-fördraget är därför den lämpliga rättsliga grunden.

- **Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)**

Enligt subsidiaritetsprincipen i artikel 5.3 i fördraget om Europeiska unionen ska unionen, på de områden där den inte har exklusiv befogenhet, vidta en åtgärd endast om och i den mån som målen för den planerade åtgärden inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av

medlemsstaterna, vare sig på central nivå eller på regional och lokal nivå, och därför, på grund av den planerade åtgärdens omfattning eller verkningar, bättre kan uppnås på unionsnivå.

Unionen och dess medlemsstater har åtagit sig att genomföra internationella standarder. I avsaknad av åtgärder på unionsnivå skulle medlemsstaterna ha varit tvungna att själva genomföra den globala TLAC-standarden i sina egna jurisdiktioner utan möjlighet att ändra det befintliga regelverk som följer av direktivet om återhämtning och resolution av banker och förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen. Med tanke på de betydande skillnaderna mellan TLAC-standarden och befintliga regelverk samt de olika tolkningar av TLAC-standarden som kan komma att göras av de nationella regleringsorganen skulle banker, särskilt globala systemviktiga institut, omfattas av två parallella regelverk (där TLAC-minimikravet i sig tillämpas olika från en medlemsstat till en annan), vilket skulle innebära ytterligare kostnader för både banker och offentliga myndigheter (tillsyns- och resolutionsmyndigheter). Åtgärder på unionsnivå är följaktligen önskvärt för att på ett harmoniserat sätt genomföra den globala TLAC-standarden i unionen och anpassa det befintliga regelverket till den standarden, i syfte att i största möjliga utsträckning mildra bankers och offentliga myndigheters efterlevnadskostnader och samtidigt säkerställa en ändamålsenlig resolution i händelse av bankfallissemang.

- **Proportionalitetsprincipen**

Enligt proportionalitetsprincipen ska unionens åtgärder till innehåll och form inte gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå deras mål, samt vara förenliga med fördragens övergripande mål.

Samtidigt som TLAC-standarden genomförs för globala systemviktiga institut inverkar förslaget inte väsentligt på bankernas börda för att efterleva de befintliga reglerna om förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet, eftersom förslaget inte innebär att TLAC-miniminivån tillämpas på några andra institut än globala systemviktiga institut. Förslaget begränsar också i stor utsträckning bankernas kostnader, särskilt de globala systemviktiga institutens kostnader, för att efterleva TLAC-standarden, genom att de befintliga reglerna i största möjliga utsträckning anpassas till standarden. Slutligen innebär förslaget inte att TLAC-miniminivån tillämpas på några andra institut än globala systemviktiga institut. I fråga om institut som inte är globala systemviktiga institut bibehåller tvärtom förslaget den befintliga övergripande principen om att kvaliteten och nivån på kravet i fråga om förlustabsorbering och rekapitalisering bör skräddarsys av resolutionsmyndigheterna för varje enskild bank utifrån dess risk, storlek, grad av sammankoppling och den valda resolutionsstrategin. När det gäller globala systemviktiga institut som omfattas av TLAC-miniminivån innebär förslaget att resolutionsmyndigheterna innan de kräver ett institutspecifikt tillägg ska bedöma huruvida ett sådant tillägg är nödvändigt, proportionellt och berättigat. Bestämmelserna i förslaget står därför i proportion till vad som krävs för att uppnå dess mål.

3. RESULTAT AV KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

Konsekvensbedömning

Förslaget ingår i ett bredare paket för översyn av unionens finansiella lagstiftning med målet att minska riskerna i finanssektorn (översyn av kapitalkravsförordningen och kapitalkravsdirektivet), och har varit föremål för en omfattande konsekvensbedömning. Ett

utkast till konsekvensbedömningsrapport lämnades den 7 september 2016 till kommissionens nämnd för lagstiftningskontroll⁹. Nämnden avgav ett negativt yttrande den [datum]. Efter att en förstärkt evidensbas för vissa inslag i översynspaketet lämnats in avgav nämnden ett positivt yttrande den 27 september 2016.

I linje med sin politik för ”bättre lagstiftning” utförde kommissionen en konsekvensbedömning för flera olika handlingsalternativ. Handlingsalternativen bedömdes mot bakgrund av huvudmålen att förbättra bankers förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet vid resolution och regelverkets rättssäkerhet och konsekvens. En bedömning gjordes av hur väl dessa mål skulle uppnås och hur kostnadseffektiva de olika handlingsalternativen är.

När det gäller genomförandet av TLAC-standarden i unionen analyserades tre olika handlingsalternativ i konsekvensbedömningen. Enligt det första alternativet skulle direktivet om återhämtning och resolution av banker fortsätta att gälla i sin nuvarande form. Enligt det andra alternativet skulle TLAC-standarden för globala systemviktiga institut integreras i det befintliga resolutionsregelverket, samtidigt som det regelverket ändras så att det blir helt förenligt med TLAC-standarden. Enligt det tredje alternativet skulle tillämpningsområdet för TLAC-miniminivån dessutom utvidgas till att gälla andra systemviktiga institut i unionen än globala systemviktiga institut. I konsekvensbedömningen drogs slutsatsen att det andra handlingsalternativet skulle uppnå de berörda politiska målen på bästa sätt. I synnerhet och i motsats till det första alternativet innebär det ett harmoniserat genomförande av TLAC-standarden för samtliga globala systemviktiga institut i unionen och sänker deras kostnader för att efterleva två potentiellt olika regelverk (TLAC-standarden och det befintliga direktivet om återhämtning och resolution av banker) samtidigt som det medför en konsekvent tolkning av TLAC-standarden i EU. Genom detta alternativ ökas möjligheterna för globala systemviktiga institut i unionen att försättas i resolution och förebyggs de spridningseffekter som följer av korsvist ägande i globala systemviktiga institut, med hjälp av särskilda regler i TLAC-standarden som i nuläget inte föreskrivs i direktivet om återhämtning och resolution av banker (dvs. TLAC-miniminivå i form av efterställda skuldinstrument och avdrag för korsvist ägande i instrument som innehas av globala systemviktiga institut och som kan medräknas i TLAC-kravet). Genom detta alternativ säkerställs att TLAC-standarden genomförs i unionen, vilket skulle öka förväntningarna på att andra jurisdiktioner gör detsamma och därmed stärka de globala systemviktiga bankernas möjligheter att försättas i resolution världen över. Detta handlingsalternativ är också att föredra framför det tredje alternativet eftersom det inte har nackdelen att TLAC-miniminivån utvidgas till andra banker än globala systemviktiga institut (andra systemviktiga institut), för vilka TLAC-minimikravet kanske inte är väl kalibrerat med hänsyn till de stora skillnaderna mellan instituten i fråga om storlek, affärsmodell, grad av sammankoppling och systemvikt.

I konsekvensbedömningen visades att efterlevnaden av artikel 55 i direktivet om återhämtning och resolution av banker, som föreskriver att ett avtalsenligt erkännande av skuldnedskrivning ska införas i avtal som regleras av lagstiftningen i ett tredjeland, skapar två typer av problem. För det första vägrar vissa motparter i tredjeländer att ingå finansiella avtal med unionens banker som innehåller en befogenhet för unionen att tillämpa skuldnedskrivning. Detta tvingar i vissa fall unionens banker att över huvud taget inte ingå avtal som innebär att artikel 55 i direktivet inte kan efterlevas. I extrema fall skulle detta kunna innebära att en viss del av deras verksamhet måste upphöra (t.ex. finansiering av handel). För det andra, även i de fall där motparter i tredjeländer är beredda att godta bestämmelser om skuldnedskrivning i sina

⁹ [Länk till konsekvensbedömningen och till dess sammanfattning.]

avtal med unionens banker kan de lokala tillsynsorganen i vissa fall förhindra det. I detta fall är det enda sättet för banker att efterleva artikel 55 i direktivet att antingen överträda de regler som införs av det lokala tillsynsorganet eller upphöra med den berörda delen av sin verksamhet. För att lösa dessa problem ansågs det nödvändigt att ändra denna artikel. Enligt det valda handlingsalternativet ska resolutionsmyndigheterna kunna bevilja ett undantag, så länge som detta inte väsentligt påverkar de berörda bankernas förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet.

När det gäller befogenheten att skjuta upp betalningsskyldigheter (moratorium) underströks i konsekvensbedömningen betydelsen av detta verktyg, särskilt i fasen fram till resolution. Genom ett moratorium kan betalningsflödena frysas för en kort tid, vilket underlättar kvantifiering av tillgängliga tillgångar och skulder. Detta verktyg är mycket användbart under både situationen före resolution (och mer specifikt vid ett tidigt ingripande) och under resolution. I konsekvensbedömningen analyserades också de potentiella fördelarna av att ytterligare harmonisera tillgängliga verktyg. Även om direktivet om återhämtning och resolution av banker enligt konsekvensbedömningen redan innehåller bestämmelser som möjliggör uppskjutande av betalningsskyldigheter har dessa bestämmelser genomförts på mycket skiljaktiga sätt på nationell nivå, och dessa bestämmelser medför kanske inte någon tillräckligt konsekvent tillämpning när det gäller viktiga inslag som räckvidd, tillämpningsfaser, utlösandevillkor och varaktighet för uppskjutandet. På denna grundval föreslås det att två ytterligare moratorieverktyg införs, som kan aktiveras dels vid ett tidigt ingripande, dels under resolutionsfasen. Villkoren för att utlösa moratoriet samt varaktigheten och räckvidden för tillämpningen anges exakt, så att tillämpningen blir konsekvent på nationell nivå.

Grundläggande rättigheter

Detta förslag är förenligt med de grundläggande rättigheter och principer som särskilt erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i synnerhet rätten till egendom och näringsfriheten, och måste tillämpas i enlighet med dessa rättigheter och principer. Genom detta direktiv säkerställs i synnerhet att ingripandet i rätten till egendom för bankers borgenärer inte blir oproportionellt stort. De drabbade borgenärerna bör inte åsamkas större förluster än vad som skulle ha varit fallet om institutet hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden vid den tidpunkt då resolutionsbeslutet fattas.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget får inga konsekvenser för unionens budget.

5. ÖVRIGA INSLAG

Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering

Enligt förslaget ska medlemsstaterna införliva ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av banker i sin nationella lagstiftning senast tolv månader efter att det ändrade direktivet träder i kraft, medan bankerna ska efterleva de ändrade reglerna senast sex månader efter dagen för införlivande. Bankerna måste regelbundet rapportera nivåerna på sina kvalificerade instrument till de relevanta myndigheterna. EBA ska från och med införlivandedagen rapportera till kommissionen två gånger per år om hur reglerna om bankers förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet genomförs och tillämpas i hela unionen.

Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget

Som det anges ovan kommer ändringarna av kapitalkravsförordningen, som ingår i samma lagstiftningspaket, att innefatta regler om TLAC-minimikravet för globala systemviktiga institut, medan detta förslag behandlar det institutspecifika tillägget för sådana institut och de allmänna krav som gäller för samtliga banker i unionen. Genom detta förslag införs ett antal riktade ändringar av det befintliga direktivet om återhämtning och resolution av banker.

Ändringar av artiklarna 2, 12 och 13 i direktivet om återhämtning och resolution av banker

TLAC-standarden och direktivet om återhämtning och resolution av banker erkänner både resolutionsstrategier med en enda ingångspunkt och resolutionsstrategier med flera ingångspunkter. Strategin med en enda ingångspunkt innebär att bara en koncernenhet (normalt moderföretaget) försätts i resolution, medan övriga koncernenheter (normalt rörelsedrivande dotterföretag) inte försätts i resolution men överför sina förluster till den enhet som försätts i resolution. Strategin med flera ingångspunkter innebär att mer än en enhet kan komma att försättas i resolution. För att den resolutionsstrategi som är att föredra ska kunna genomföras på ett effektivt sätt är det viktigt att tydligt identifiera vilka enheter som ska försättas i resolution (nedan kallade *resolutionsenheter*) och vilka dotterföretag som tillhör dem (nedan kallat *resolutionskoncerner*). Denna identifiering är också relevant vid fastställandet av på vilken nivå man ska tillämpa de regler om förlustabsorberingskapacitet som de finansiella företagen bör efterleva. Av dessa skäl innebär ändringarna av artikel 2 i direktivet att begreppen ”resolutionsenhet” och ”resolutionskoncern” införs. Ändringarna av artiklarna 12 och 13 i fråga om koncernresolutionsplanering fastställer uttryckligen att resolutionsmyndigheterna ska identifiera resolutionsenheter och resolutionskoncerner inom en finansiell koncern och på lämpligt sätt överväga effekterna av varje planerad resolutionsåtgärd inom koncernen med tanke på en ändamålsenlig resolution på koncernnivå.

Ändringar av artikel 45 i direktivet om återhämtning och resolution av banker

Artikel 45 upphävs och ersätts med följande nya bestämmelser: Artiklarna 45, 45a, 45b, 45c, 45d, 45e, 45f, 45g, 45h, 45i, 45j, 45k och 45l.

Det institutspecifika MREL-kravet mäts för närvarande som en procentandel av institutets totala skulder. Genom ändringen av artikel 45 anpassas sättet att mäta MREL-kravet till mätningen av minimikravet för globala systemviktiga institut enligt TLAC-standarden (”TLAC-minimikravet”). Det institutspecifika MREL-kravet bör följaktligen uttryckas som en procentandel av det berörda institutets totala riskvägda exponeringsbelopp och av institutets exponeringsmått för bruttosoliditetsgrad.

Enligt artikel 45a bibehålls det befintliga undantaget från MREL-kravet för hypoteksinstitut på villkor att nationella insolvensförfaranden eller liknande förfaranden möjliggör en faktisk förlustabsorbering från borgenärs sida på ett sätt som uppfyller resolutionsmålen. Den gör också klart att institut som är undantagna från MREL-kravet inte bör omfattas av det totala konsoliderade kravet på nivån för en resolutionskoncern.

I artikel 45b fastställs kriterier för att instrument och poster ska vara medräkningsbara för uppfyllandet av MREL-kravet som är nära anpassade till kriterierna i TLAC-standarden för uppfyllandet av TLAC-minimikravet. Dessa kriterier är därför identiska, med undantag av följande:

När det gäller räckvidden för de instrument som omfattas kan vissa skuldinstrument med egenskaper kopplade till derivat, exempelvis strukturerade produkter, räknas med i MREL-kravet, eftersom de skulle kunna absorbera förluster i tillräcklig utsträckning vid resolution. Strukturerade produkter är skuldförbindelser med en inbäddad derivatkomponent. Deras avkastning beror på resultatet av referenstillgångar som aktier av ett enda slag, aktieindex, fonder, räntesatser, råvaror eller valutor. I artikel 45b klargörs att strukturerade produkter kan medräknas i MREL-kravet i den utsträckning som de har ett bestämt kapitalbelopp som måste betalas på förfallodagen, samtidigt som enbart den ytterligare avkastningen är kopplad till ett derivat och beror på referenstillgångens resultat. Tänkesättet bakom detta är att det fasta kapitalbeloppet är känt i förväg vid tidpunkten för emissionen, att dess värde är stabilt under den strukturerade produktens livscykel och lätt skulle kunna skrivas ned vid en resolution.

Enligt TLAC-standarden bör TLAC-minimikravet uppnås med hjälp av till stor del efterställda skuldinstrument som vid insolvens rangordnas lägre än sådana skulder med hög förmånsrätt som uttryckligen undantas från TLAC-minimikravet, t.ex. garanterade insättningar, derivat eller skatterelaterade eller andra offentlighetsrättsliga skulder. För att uppnå det institutspecifika MREL-kravet skulle efterställning av kvalificerade skuldinstrument i nuläget kunna krävas av resolutionsmyndigheterna från fall till fall. Den nya bestämmelserna i artikel 45b anger vidare att efterställning skulle kunna krävas i den utsträckning det behövs för att underlätta tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget, särskilt när det finns tydliga indikationer på att borgenärer vars fordringar skrivs ned sannolikt kommer att bära förluster vid resolution som skulle överstiga deras potentiella förluster vid insolvens, och detta enbart i den utsträckning som krävs för att täcka den andel av förlusterna som överstiger de sannolika förlusterna vid insolvens. Om resolutionsmyndigheterna begär efterställning i samband med det institutspecifika MREL-kravet bör detta inte påverka möjligheten att delvis uppfylla TLAC-minimikravet med hjälp av icke-efterställda skuldinstrument i enlighet med förordning (EU) nr 575/2013 och i linje med TLAC-standarden.

I artikel 45c specificeras kriterierna för fastställandet av MREL-kravet för samtliga enheter. MREL-kravet bör ge banker möjlighet att absorbera förluster som väntas uppstå vid resolution och att rekapitalisera sig efter resolution. Resolutionsmyndigheterna ska vederbörligen motivera nivån på det MREL-krav som införs på grundval av den valda resolutionsstrategin. Denna nivå bör inte överstiga summan av de förluster som väntas uppstå vid resolution och som motsvarar institutets kapitalbaskrav och det rekapitaliseringsbelopp som möjliggör för enheten att efter resolution uppfylla sina kapitalbaskrav så att den kan få auktorisation att fortsätta sin verksamhet enligt den valda resolutionsstrategin. MREL-kravet bör uttryckas som en procentandel av det totala riskexponeringsmåttet och bruttosoliditetsgraden, och instituten bör samtidigt uppfylla de krav som följer av båda måtten.

När det gäller globala systemviktiga institut anges i artikel 45d att ett institutspecifikt tillägg till TLAC-miniminivån enligt TLAC-standarden skulle kunna införas enbart när den miniminivån inte är tillräcklig för att absorbera förluster och rekapitalisera ett globalt systemviktigt institut enligt den valda resolutionsstrategin.

I likhet med förslaget till ändring av kapitalkravsdirektivet införs genom detta förslag begreppet ”riktlinje” i artikel 45e i direktivet om återhämtning och resolution av banker. Härigenom får resolutionsmyndigheterna möjlighet att kräva att ett institut uppnår en högre nivå på kapitalbas och kvalificerade skulder samtidigt som en underlåtelse att uppnå denna nivå hanteras på ett mer flexibelt sätt, i synnerhet genom dämpning av de automatiska effekterna av en underlåtelse i form av begränsningar av det högsta utdelningsbara beloppet. Enligt artikel 45e kan resolutionsmyndigheterna kräva att ett institut uppnår beloppsnivåer för

att täcka förluster vid resolution som överskrider de förluster som väntas enligt ett normalt resolutionsscenario (dvs. en nivå som är högre än det gällande kapitalbaskravet) och för att säkerställa ett tillräckligt marknadsförtroende för enheten efter resolution (dvs. en nivå ovanför det begärda rekapitaliseringsbeloppet). I artikel 45e anges i fråga om förlustabsorberingsdelen av kravet inte desto mindre att nivån på riktlinjen inte bör överstiga nivån på ”kapitalriktlinjen”, när en sådan riktlinje begärs av tillsynsmyndigheterna inom ramen för deras stresstester för att hantera förluster som överstiger normala krav. När det gäller rekapitaliseringsdelen bör nivån på riktlinjen för att säkerställa marknadsförtroende möjliggöra för ett institut att efter resolution uppfylla sina auktorisationskrav under en lämplig tidsperiod. Denna marknadsförtroendebuffert bör inte överskrida det kombinerade buffertkravet enligt direktiv 2013/36/EU, såvida en högre nivå inte krävs för att säkerställa att enheten efter resolution fortsätter att uppfylla auktorisationskraven under en lämplig tidsperiod.

I artiklarna 45f och 45g behandlas på vilken nivå MREL-kravet ska tillämpas. När det gäller institut som betraktas som resolutionsenheter gäller MREL-kravet för dem enbart på den konsoliderade resolutionskoncernnivån. Detta innebär att resolutionsenheter måste emittera kvalificerade (skuld)instrument till externa tredjepartsborgenärer vars skulder skulle skrivas ned om resolutionsenheten (dvs. resolutionskoncernen) försätts i resolution. I fråga om andra enheter inom koncernen inför förslaget begreppet ”internt” MREL-krav, i linje med ett liknande begrepp som presenteras i TLAC-standarden. Detta innebär att andra enheter inom resolutionskoncernen som själva inte utgör resolutionsenheter bör emittera kvalificerade (skuld)instrument internt inom resolutionskoncernen, dvs. att sådana instrument bör förvärfvas av resolutionsenheter. Om en enhet inom en resolutionskoncern som i sig själv inte utgör en resolutionsenhet upphör att vara bärkraftig ska sådana instrument skrivas ned eller konverteras till aktiekapital och förluster för den enheten överföras uppåt inom koncernen till resolutionsenheten. Den huvudsakliga fördelen med ett internt MREL-krav är att det möjliggör rekapitalisering av en enhet (med kritiska funktioner) inom resolutionskoncernen utan att den försätts i formell resolution med potentiellt störande effekter på marknaden. Tillämpningen av detta krav bör inte desto mindre överensstämma med den valda resolutionsstrategin och i synnerhet bör kravet inte ändra ägandeförhållandena mellan enheten och dess resolutionskoncern efter att den rekapitaliserats. I förslaget anges också att det interna MREL-kravet, med förbehåll för vissa skyddsåtgärder, skulle kunna ersättas med kollateraliserade garantier mellan resolutionsenheten och övriga enheter inom resolutionskoncernen, vilka skulle kunna utlösas inom samma tidsramar som de instrument som kan medräknas i det interna MREL-kravet. Bland de föreslagna skyddsåtgärderna ingår särskilt att de relevanta resolutionsmyndigheterna går med på att det interna MREL-kravet ersätts och att garantin från resolutionsenheten till dess dotterföretag kollateraliseras med höglikvida säkerheter med minimal kredit- och marknadsrisk. Förslaget behåller den befintliga möjligheten för resolutionsmyndigheterna för resolutionsenhetens dotterföretag att bevilja ett fullständigt undantag från MREL-kravet för sådana dotterföretag, om både resolutionsenheten och dess dotterföretag är etablerade i samma medlemsstat.

I artikel 45h anges ett förfarande för att fastställa MREL-kravet för en resolutionskoncern. De myndigheter som ska ansvara för fastställandet av kravets nivå är resolutionsmyndigheten för resolutionsenheten, resolutionsmyndigheten på koncernnivå (resolutionsmyndigheten för det yttersta moderföretaget) och resolutionsmyndigheterna för övriga enheter inom resolutionskoncernen. Tvister mellan myndigheterna ingår i EBA:s befogenheter enligt förordningen om EBA.

Ändringar av artiklarna 17 och 18 och artikel 45k

Dessa ändringar handlar om underlåtelse att uppnå MREL-kravet. I artikel 45k förtecknas de befogenheter som är tillgängliga för resolutionsmyndigheter om MREL-kravet inte uppnås. Eftersom en underlåtelse att uppnå MREL-kravet skulle kunna utgöra ett hinder för resolution av ett institut eller en koncern förkortar artiklarna 17 och 18 det befintliga förfarandet för att avlägsna resolutionshinder så att all underlåtelse att uppnå MREL-kravet kan behandlas ändamålsenligt. Resolutionsmyndigheterna får också nya befogenheter att begära ändringar av löptidsprofilerna för kvalificerade instrument och planer från institut, så att nivån enligt MREL-kravet återställs.

Ändringar av artikel 55

Ändringar av artikel 55 i direktivet om återhämtning och resolution av banker innebär att resolutionsmyndigheten ska tillämpa kravet enligt den artikeln på ett proportionellt sätt. Resolutionsmyndigheten får bevilja ett undantag från skyldigheten för institut att ta med bestämmelser om erkännande av skuldnedskrivning i avtal eller instrument som regleras av ett tredjelands lagstiftning, om den fastställer att detta inte skulle utgöra ett hinder för resolution av en bank och om det ur rättslig, avtalsmässig eller ekonomisk synvinkel är ogörligt för banken att ta med bestämmelser om erkännande av skuldnedskrivning för vissa skulder. I sådana fall bör dessa skulder inte medräknas i MREL-kravet och rangordnas före de skulder som får medräknas i MREL-kravet, för att minimera risken för att principen om att ingen borgenär får hamna i en sämre position överträds. I detta hänseende kommer förslaget inte att försvaga skuldnedskrivningen.

Ändringar av artiklarna 59 och 60

Ändringar av artiklarna 59 och 60 innebär att instrument som får medräknas i det interna MREL-kravet, utom kapitalinstrument (skuldinstrument), också kan skrivas ned eller konverteras till aktiekapital om den enhet inom resolutionskoncernen som emitterat instrumentet och som i sig inte är en resolutionsenhet upphör att vara bärkraftig.

Ändringar av artikel 27, ny artikel 29a och ändringar av artikel 63 rörande ett moratorium.

Genom ändringen av artikel 27 införs ett nytt moratorieverktyg som ska användas i fasen före resolution och mer specifikt som en befogenhet rörande ett tidigt ingripande.

I den nya artikel 29a beskrivs villkoren för tillämpning av moratoriet i samband med ett tidigt ingripande. Enligt artikeln ska en sådan befogenhet aktiveras när det krävs för att fastställa huruvida åtgärder för tidigt ingripande är nödvändiga eller huruvida institutet fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Artikeln specificerar räckvidden för befogenheten rörande uppskjutande och dess varaktighet – vilken inte får överstiga fem arbetsdagar.

Genom ändringen av artikel 63 införs bland de generella resolutionsbefogenheterna befogenheten att skjuta upp betalningar när detta behövs för en ändamålsenlig tillämpning av ett eller flera resolutionsverktyg eller för en värdering i enlighet med artikel 36. Artikeln specificerar räckvidden för befogenheten rörande uppskjutande och dess varaktighet – vilken inte får överstiga fem arbetsdagar.

Övriga bestämmelser

Flera ändringar föreslås för att få en lämplig tillsynsrapportering och ett lämpligt offentliggörande av kravet.

Flera ändringar rör regelverket och beslutsfattandet vid tillämpningen av kravet på institut från tredjeland som är etablerade i unionen. Genom andra ändringar görs vissa klarlägganden i fråga om behandlingen av centrala motparter inom ramen för direktivet om återhämtning och resolution av banker och annan unionslagstiftning, efter antagandet av ett förslag om ett särskilt regelverk för återhämtning och resolution av centrala motparter, exempelvis hur centrala motparter med ett banktillstånd ska behandlas. Riktade ändringar av de relevanta bolagsrättsdirektiven har föreslagits för att åstadkomma en ändamålsenlig resolution av centrala motparter.

Medlemsstaterna måste införliva detta förslag i sin nationella lagstiftning senast tolv månader efter dagen för ikraftträdandet. De berörda instituten måste efterleva de nya bestämmelserna senast sex månader efter dagen för införlivande. EBA ska två gånger per år rapportera till kommissionen om hur kraven genomförs och tillämpas i hela unionen.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om ändring av direktiv 2014/59/EU vad gäller kreditinstituts och värdepappersföretags förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet och om ändring av direktiv 98/26/EG, direktiv 2002/47/EG, direktiv 2012/30/EU, direktiv 2011/35/EU, direktiv 2005/56/EG, direktiv 2004/25/EG och direktiv 2007/36/EG

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT
DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande¹⁰,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹¹,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

- (1) Den 9 november 2015 offentliggjorde rådet för finansiell stabilitet (Financial Stability Board, FSB) en villkorsförteckning för total förlustabsorberingskapacitet (nedan kallad *TLAC-standarden*), som därefter antogs på G20-toppmötet i samma månad. Enligt TLAC-standarden ska globala systemviktiga banker, i EU-regelverket kallade globala systemviktiga institut, hålla en tillräcklig miniminivå av i hög grad förlustabsorberande (nedskrivningsbara) skulder, för att säkerställa en smidig och snabb förlustabsorbering och rekapitalisering vid resolution. I sitt meddelande av den 24 november 2015¹² åtog kommissionen sig att senast vid utgången av 2016 lägga fram ett lagstiftningsförslag som skulle göra det möjligt att genomföra TLAC-standarden inom den internationellt överenskomna tidsfristen 2019.

¹⁰ EUT C , , s. .

¹¹ EUT C , , s. .

¹² Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska centralbanken, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén: ”Mot ett fullbordande av bankunionen”, 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

- (2) Vid genomförandet av TLAC-standarden i unionen behöver man beakta de befintliga institutspecifika minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU¹³ gäller för samtliga kreditinstitut och värdepappersföretag i unionen. Eftersom kravet på total förlustabsorberingskapacitet och minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder eftersträvar samma mål om att säkerställa att institut i unionen har en tillräcklig förlustabsorberingskapacitet bör de två kraven komplettera varandra inom ramen för ett gemensamt regelverk. I operativt hänseende bör den harmoniserade miniminivån enligt TLAC-standarden för globala systemviktiga institut (nedan kallad *TLAC-minimikravet*) införas i unionslagstiftningen genom ändringar av förordning (EU) nr 575/2013¹⁴, medan det institutspecifika tillägget för globala systemviktiga institut och det institutspecifika kravet för institut som inte är globala systemviktiga institut, benämnt minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder, bör hanteras genom riktade ändringar av direktiv 2014/59/EU och förordning (EU) nr 806/2014¹⁵. De relevanta bestämmelserna i detta direktiv i fråga om instituts förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet bör tillämpas tillsammans med bestämmelserna i de tidigare nämnda rättsakterna och direktiv 2013/36/EU¹⁶ på ett konsekvent sätt.
- (3) Om det inte finns några harmoniserade unionsregler för genomförandet av TLAC-standarden i unionen skapar detta ytterligare kostnader och rättsosäkerhet för instituten och försvårar tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget för gränsöverskridande institut. En avsaknad av harmoniserade unionsregler medför också snedvridning av konkurrensen på den inre marknaden, eftersom institutens kostnader för att efterleva befintliga krav och TLAC-standarden kan variera avsevärt mellan olika länder i unionen. Följaktligen är det nödvändigt att undanröja dessa hinder för den inre marknadens funktion och undvika den snedvridning av konkurrensen som följer av att det inte finns några harmoniserade unionsregler för genomförandet av TLAC-standarden. Den lämpliga rättsliga grunden för det här direktivet är således artikel 114 i EUF-fördraget, som den tolkats enligt Europeiska unionens domstols rättspraxis.
- (4) I linje med TLAC-standarden bör direktiv 2014/59/EU fortsätta att möjliggöra resolutionsstrategier med en enda ingångspunkt och resolutionsstrategier med flera ingångspunkter. Enligt strategin med en enda ingångspunkt försätts enbart en koncernenhet, vanligtvis moderföretaget, i resolution medan andra koncernenheter, vanligtvis rörelsedrivande dotterföretag, inte försätts i resolution, medan däremot deras förluster och rekapitaliseringsbehov överförs uppåt inom koncernen till den enhet som försätts i resolution. Enligt strategin med flera ingångspunkter kan mer än en koncernenhet försättas i resolution. För att den önskvärda resolutionsstrategin ska bli ändamålsenlig är det viktigt att man tydligt identifierar de enheter som ska försättas

¹³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

¹⁴ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

¹⁵ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 30.7.2014, s. 1).

¹⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

i resolution ("resolutionsenheter") och vilka dotterföretag som tillhör dem ("resolutionskoncerner"). Denna identifiering är också relevant vid fastställandet av på vilken nivå man bör tillämpa de regler om förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet som de finansiella företagen bör följa. Följaktligen är det nödvändigt att införa begreppen "resolutionsenhet" och "resolutionskoncern" och att ändra direktiv 2014/59/EU i fråga om koncernresolutionsplanering, så att resolutionsmyndigheterna uttryckligen får ett krav på sig att identifiera resolutionsenheter och resolutionskoncerner inom en koncern och att på lämpligt sätt överväga effekterna av varje planerad resolutionsåtgärd inom hela koncernen, med tanke på en ändamålsenlig resolution på koncernnivå.

- (5) Medlemsstaterna bör se till att instituten har en tillräcklig förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet för att säkerställa en smidig och snabb förlustabsorbering och rekapitalisering vid resolution med minimala effekter för den finansiella stabiliteten och skattebetalarna. Detta bör uppnås genom att instituten efterlever ett institutspecifikt minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt direktiv 2014/59/EU.
- (6) För att anpassa de nämnare som mäter institutens förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet till de nämnare som föreskrivs i TLAC-standarden bör minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder uttryckas som en procentandel av det berörda institutets totala riskvägda exponeringsbelopp och av institutets exponeringsmått för bruttosoliditetsgrad.
- (7) Kriterierna för att skulder ska kunna betraktas som nedskrivningsbara och medräknas i minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder bör nära anpassas till de kriterier för TLAC-minimikravet som anges i förordning (EU) nr 575/2013, i linje med de kompletterande justeringar och krav som införs i det här direktivet. I synnerhet bör vissa skuldinstrument med en inbäddad derivatkomponent, t.ex. vissa strukturerade produkter, kunna medräknas i minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder i den utsträckning som de har ett bestämt kapitalbelopp som måste betalas på förfallodagen, medan enbart den ytterligare avkastningen är kopplad till ett derivat och beror på referenstillgångens resultat. Med hänsyn till att dessa instrument har ett bestämt kapitalbelopp bör de vara i hög grad förlustabsorberande och enkelt nedskrivningsbara vid resolution.
- (8) Bland de skulder som kan medräknas för att uppnå minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder ingår i princip samtliga skulder till följd av fordringar från oprioriterade borgenärer utan säkerhet (icke-efterställda skulder), förutsatt att de uppfyller de särskilda kriterier för att kunna medräknas som anges i detta direktiv. För att öka möjligheterna att försätta institut i resolution genom en ändamålsenlig användning av skuldnedskrivningsverktyget bör resolutionsmyndigheterna kunna kräva att minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder uppnås med hjälp av efterställda skulder, särskilt när det finns tydliga indikationer på att borgenärer vars skulder skrivs ned sannolikt kommer att bära förluster vid resolution som skulle överstiga deras potentiella förluster vid insolvens. Kravet på att uppnå minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder med hjälp av efterställda skulder bör enbart ställas upp till den nivå som krävs för att förhindra att borgenärens förluster vid resolution överstiger de förluster de i annat fall skulle åsamkas vid insolvens. Om resolutionsmyndigheterna begär efterställning av skuldinstrument i samband med minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder bör detta inte påverka

möjligheten att delvis uppfylla TLAC-minimikravet med hjälp av icke-efterställda skuldinstrument i enlighet med förordning (EU) nr 575/2013 och i linje med TLAC-standard.

- (9) Minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder bör ge institut möjlighet att absorbera förluster som väntas uppstå vid resolution och att rekapitalisera sig efter resolution. På grundval av den resolutionsstrategi de väljer bör resolutionsmyndigheterna vederbörligen motivera nivån på det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som införs, särskilt i fråga om behovet av och nivån på det krav som avses i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU och som ingår i rekapitaliseringsbeloppet. Denna nivå bör bestå av summan av de förluster som väntas uppstå vid resolution och som motsvarar institutets kapitalbaskrav och det rekapitaliseringsbelopp som möjliggör för institutet att efter resolution uppfylla sina kapitalbaskrav så att det kan få auktorisation att fortsätta sin verksamhet enligt den valda resolutionsstrategin. Minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder bör uttryckas som en procentandel av det totala riskexponeringsmåttet och måttet för bruttosoliditetsgraden, och instituten bör samtidigt uppfylla de krav som följer av båda måtten. Resolutionsmyndigheten bör i vederbörligen motiverade fall kunna justera rekapitaliseringsbeloppen så att de i tillräcklig mån även återspeglar sådana ökade risker som påverkar möjligheterna till resolution och som följer av resolutionskoncernens affärsmodell, finansieringsprofil och totala riskprofil, varför den under sådana begränsade omständigheter bör kunna kräva att de rekapitaliseringsbelopp som avses i artikel 45c.3 första stycket och 45c.4 första stycket överskrids.
- (10) För att öka möjligheterna till resolution bör resolutionsmyndigheterna kunna ålägga globala systemviktiga institut ett institutspecifikt minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder utöver det TLAC-minimikrav som anges i förordning (EU) nr 575/2013. Detta institutspecifika minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder bör enbart kunna åläggas när nivån enligt TLAC-minimikravet inte räcker till för att absorbera förluster och rekapitalisera ett globalt systemviktigt institut enligt den valda resolutionsstrategin.
- (11) Vid fastställandet av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder bör resolutionsmyndigheterna beakta institutets grad av systemrelevans och de potentiella negativa effekterna av dess fallissemang för den finansiella stabiliteten. De bör också beakta behovet av lika konkurrensvillkor mellan globala systemviktiga institut och andra jämförbara institut med systemrelevans inom unionen. Minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för institut som inte identifierats som globala systemviktiga institut men som har en systemrelevans i unionen som är jämförbar med de globala systemviktiga institutens bör således inte i oproportionell utsträckning avvika från nivån på och sammansättningen av det minimikrav som generellt fastställs för globala systemviktiga institut.
- (12) I likhet med de befogenheter som behöriga myndigheter får genom direktiv 2013/36/EU bör detta direktiv möjliggöra för resolutionsmyndigheterna att kräva att institut uppnår en högre nivå på kapitalbas och kvalificerade skulder samtidigt som underlåtelse att uppnå denna nivå hanteras på ett mer flexibelt sätt, i synnerhet genom dämpning av de automatiska effekterna av en sådan underlåtelse i form av begränsningar av det högsta utdelningsbara beloppet. Resolutionsmyndigheterna bör kunna utfärda en riktlinje för institut om att uppnå ytterligare belopp för att täcka

förluster vid resolution vilka går utöver nivån på det kapitalbaskrav som anges i förordning (EU) nr 575/2013 och direktiv 2013/36/EU och/eller för att säkerställa ett tillräckligt marknadsförtroende för institutet efter resolution. För att få överensstämmelse med direktiv 2013/36/EU bör en riktlinje för att täcka ytterligare förluster enbart få utfärdas när en ”kapitalriktlinje” har begärts av de behöriga tillsynsmyndigheterna i enlighet med direktiv 2013/36/EU, och den förstnämnda riktlinjen bör inte överskrida den nivå som begärs i kapitalriktlinjen. I fråga om rekapitaliseringsbeloppet bör den nivå som begärs i riktlinjen för att säkerställa marknadsförtroende möjliggöra för institutet att fortsätta att uppfylla auktorisationskraven under en lämplig tidsperiod, bland annat genom att möjliggöra för institutet att täcka kostnaderna för omstrukturering av dess verksamhet efter resolution. Marknadsförtroendebufferten bör inte överskrida det kombinerade kapitalbuffertkravet enligt direktiv 2013/36/EU, såvida en högre nivå inte krävs för att säkerställa att enheten efter resolution fortsätter att uppfylla auktorisationskraven under en lämplig tidsperiod. Om en enhet konsekvent underlåter att uppnå den ytterligare nivå på kapitalbas och kvalificerade skulder som förväntas enligt riktlinjen bör resolutionsmyndigheten kunna kräva att nivån på minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder höjs för att täcka det belopp som avses i riktlinjen. Vid bedömningen av huruvida underlåtelsen är konsekvent bör resolutionsmyndigheten beakta enhetens rapportering om minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder i enlighet med detta direktiv.

- (13) I linje med förordning (EU) nr 575/2013 bör institut som betraktas som resolutionsenheter enbart omfattas av ett minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder på den konsoliderade resolutionskoncernnivån. Detta innebär att resolutionsenheter för att uppnå minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder bör bli tvungna att emittera kvalificerade instrument och poster till externa tredjepartsborgenärer som kommer att skrivas ned om resolutionsenheten försätts i resolution.
- (14) Institut som inte utgör resolutionsenheter bör efterleva minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder på individuell nivå. Dessa instituts förlustabsorberings- och rekapitaliseringsbehov bör i allmänhet uppfyllas av deras respektive resolutionsenheter genom att resolutionsenheterna förvärvar kvalificerade skulder som emitteras av dessa institut och att dessa skrivs ned eller konverteras till äganderättsinstrument när instituten inte längre är bärkraftiga. Det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som är tillämpligt på institut som inte utgör resolutionsenheter bör tillämpas tillsammans med och i överensstämmelse med de krav som gäller för resolutionsenheter. Därmed bör resolutionsmyndigheterna kunna försätta en resolutionskoncern i resolution utan att några av dess dotterföretagsenheter försätts i resolution, vilket gör att man undviker potentiellt störande effekter på marknaden. Med förbehåll för att resolutionsmyndigheterna för resolutionsenheten och resolutionsmyndigheterna för dess dotterföretag går med på det bör det vara möjligt att ersätta emissionen av kvalificerade skulder till resolutionsenheter med kollateraliserade garantier mellan resolutionsenheten och dess dotterföretag, vilka kan utlösas inom tidsramar som är likvärdiga med de som gäller för nedskrivning eller konvertering av kvalificerade skulder. Resolutionsmyndigheterna för dotterföretag till en resolutionsenhet bör också kunna bevilja ett fullständigt undantag från minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för institut som inte utgör resolutionsenheter, om både resolutionsenheten och dess dotterföretag är etablerade i samma medlemsstat. Tillämpningen av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade

skulder för institut som inte utgör resolutionsenheter bör överensstämma med den valda resolutionsstrategin och bör i synnerhet inte ändra ägandeförhållandena mellan instituten och deras resolutionskoncern efter att dessa institut har rekapitaliserats.

- (15) För att uppnå lämpliga nivåer på minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för resolutionsändamål bör de myndigheter som ska ansvara för fastställandet av nivån på minimikravet vara resolutionsmyndigheten för resolutionsenheten, resolutionsmyndigheten på koncernnivå, dvs. resolutionsmyndigheten för det yttersta moderföretaget, och resolutionsmyndigheterna för andra enheter inom resolutionskoncernen. Alla tvister mellan myndigheterna bör ingå i Europeiska bankmyndighetens (EBA) befogenhet enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010¹⁷, med förbehåll för de villkor och begränsningar som anges i detta direktiv.
- (16) Alla underlåtelse att uppnå TLAC-minimikravet och minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder bör behandlas och åtgärdas på lämpligt sätt av de behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna. Eftersom underlåtelse att uppnå dessa krav skulle kunna utgöra ett hinder för resolution av ett institut eller en koncern bör de befintliga förfarandena för att avlägsna resolutionshinder förkortas, så att sådana underlåtelse kan behandlas ändamålsenligt. Resolutionsmyndigheterna bör också kunna kräva att institut ändrar sina löptidsprofiler för kvalificerade instrument och poster och att de utarbetar och genomför planer för att återställa efterlevnaden av dessa krav.
- (17) För att få en transparent tillämpning av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder bör instituten till sina behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheterna rapportera och för allmänheten regelbundet offentliggöra nivåerna på sina kvalificerade skulder och sammansättningen av dessa skulder, inbegripet deras löptidsprofil och rangordning vid normala insolvensförfaranden. Frekvensen för tillsynsrapportering om efterlevnad av kapitalbaskraven bör vara förenlig med frekvensen för tillsynsrapportering om minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder.
- (18) Ett krav på att ta med ett avtalsenligt erkännande av effekterna av skuldnedskrivningsverktyget i avtal eller instrument som upprättar skulder som regleras av tredje länders lagstiftning bör säkerställa att dessa skulder kan omfattas av skuldnedskrivning vid resolution. Så länge som lagstadgade regelverk för erkännande som möjliggör en ändamålsenlig gränsöverskridande resolution inte har antagits i samtliga tredjelandsjurisdiktioner bör avtalsgrundade arrangemang erbjuda en genomförbar lösning, om de formuleras korrekt och antas i bred omfattning. Även när lagstadgade regelverk för erkännande har införts bör avtalsenliga arrangemang för erkännande bidra till att förstärka rättssäkerheten och förutsebarheten hos ett gränsöverskridande erkännande av resolutionsåtgärder. Det kan dock finnas fall där institut inte kan ta med sådana avtalsgrundade villkor i avtal eller instrument som upprättar vissa typer av skulder, särskilt skulder som inte undantas från skuldnedskrivningsverktyget enligt direktiv 2014/59/EU, garanterade insättningar eller kapitalbasinstrument. I synnerhet är det ogörligt för institut att i avtal eller instrument

¹⁷ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

som upprättar skulder införa avtalsbestämmelser om erkännande av effekterna av skuldnedskrivningsverktyget när sådana avtalsvillkor är olagliga i de berörda tredjeländerna eller när institutens förhandlingsposition inte räcker till för att genomdriva sådana avtalsvillkor. Resolutionsmyndigheterna bör således kunna bevilja ett undantag från tillämpningen av kravet på att ta med sådana avtalsvillkor när sådana avtalsgrundade villkor skulle innebära oproportionellt stora kostnader för institut och de skulder som blir resultatet inte skulle tillhandahålla någon betydande förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet vid resolution. Ett sådant undantag bör emellertid inte beviljas om ett antal avtal eller skulder tillsammans tillhandahåller en betydande förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet vid resolution. För att säkerställa att möjligheterna att försätta institut i resolution inte påverkas bör vidare skulder som omfattas av undantaget inte kunna medräknas i minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder.

- (19) För att bevara finansiell stabilitet är det viktigt att behöriga myndigheter kan åtgärda ett instituts försämrade finansiella och ekonomiska situation, innan institutet når en punkt där myndigheterna inte har något annat alternativ än att försätta det i resolution. För detta ändamål bör de behöriga myndigheterna få lämpliga befogenheter för tidigt ingripande. Sådana befogenheter bör inbegripa befogenheter att för en nödvändig minimiperiod skjuta upp vissa avtalsgrundade skyldigheter. Denna befogenhet rörande uppskjutande bör omfattas av lämpliga regler och utövas enbart när det krävs för att fastställa huruvida åtgärder för tidigt ingripande behövs eller huruvida institutet fallerar eller sannolikt kommer att falla. Befogenheten rörande uppskjutande bör emellertid inte kunna tillämpas på skyldigheter avseende deltagande i betecknade system enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG¹⁸, centrala motparter, centralbanker och centrala motparter från tredjeland som godkänts av Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma). Den bör heller inte kunna tillämpas på garanterade insättningar. Befogenheterna för tidigt ingripande bör innefatta befogenheter som redan föreskrivs i direktiv 2013/36/EU för andra fall än sådana som betraktas som tidigt ingripande och fall där det anses nödvändigt att återställa ett instituts finansiella sundhet.
- (20) För att uppnå en effektiv resolution och särskilt för att undvika lagvalskonflikter är det viktigt att inga normala insolvensförfaranden för ett fallerande institut inleds eller fortgår medan resolutionsmyndigheten utövar sina resolutionsbefogenheter eller tillämpar resolutionsverktygen, utom på resolutionsmyndighetens initiativ eller med dess samtycke. Det är lämpligt och nödvändigt att för en begränsad period skjuta upp vissa avtalsförpliktelser, för att ge resolutionsmyndigheten tillräcklig tid att utföra en värdering och omsätta resolutionsverktygen i praktiken. Denna befogenhet bör omfattas av lämpliga regler och kunna utövas enbart under den minimiperiod som krävs för att utföra en värdering eller omsätta resolutionsverktygen i praktiken. Befogenheten bör emellertid inte kunna tillämpas i fråga om garanterade insättningar eller skyldigheter avseende deltagande i betecknade system enligt direktiv 98/26/EG, centrala motparter, centralbanker och centrala motparter från tredjeland som godkänts av Esma. Direktiv 98/26/EG minskar den risk som är förknippad med att delta i betalningssystem och system för värdepappersavveckling, i synnerhet genom att minska störningarna i händelse av att en deltagare i systemet blir insolvent. För att säkerställa att de skydden tillämpas korrekt i krissituationer, samtidigt som lämplig

¹⁸

Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper (EGT L 166, 11.6.1998, s. 45).

säkerhet för operatörer av betalningssystem och system för värdepappersavveckling och andra marknadsaktörer upprätthålls, bör direktiv 2014/59/EU ändras så att en krisförebyggande åtgärd eller en krishanteringsåtgärd inte ensam anses utgöra ett insolvensförfarande i den mening som avses i direktiv 98/26/EG, under förutsättning att de väsentliga skyldigheterna enligt avtalet fortsätter att fullgöras. Direktiv 2014/59/EU bör dock inte inkräkta på driften av ett betecknat system enligt direktiv 98/26/EG eller den rätt till säkerhet som garanteras i det direktivet.

- (21) För att undvika dubbla kravuppsättningar och tillämpa relevanta regler för en ändamålsenlig återhämtning och resolution av centrala motparter i enlighet med förordning (EU) [återhämtning och resolution av centrala motparter] bör direktiv 2014/59/EU ändras så att dess tillämpningsområde inte omfattar sådana centrala motparter för vilka medlemsstaterna i enlighet med förordning (EU) nr 648/2012¹⁹ tillämpar vissa auktorisationskrav enligt direktiv 2013/36/EU och vilka således också är auktoriserade som kreditinstitut.
- (22) Möjligheten att undanta vissa av kreditinstitutens eller värdepappersföretagens skulder från tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget eller från befogenheten att skjuta upp vissa skyldigheter, att begränsa möjligheterna att göra säkerhetsrätt gällande eller att tillfälligt skjuta upp uppsägningsrätt enligt direktiv 2014/59/EU bör också omfatta skulder till centrala motparter som är etablerade i unionen och till centrala motparter från tredjeland som godkänts av Esma.
- (23) För att få en gemensam förståelse av de begrepp som används i olika rättsakter bör de definitioner och begrepp som införs i förordning (EU) nr 648/2012 avseende ”central motpart” och ”deltagare/aktör” införas i direktiv 98/26/EU.
- (24) För att få en ändamålsenlig resolution av centrala motparter bör de skyddsåtgärder som föreskrivs i direktiv 2002/47/EG²⁰ inte gälla restriktioner av verkställigheten av avtal om finansiellt säkerhetsställande eller av verkan av ett avtal om finansiell säkerhet och slutavräknings- eller kvittningsbestämmelser som införs genom förordning (EU) [återhämtning och resolution av centrala motparter].
- (25) Direktiv 2012/30/EU²¹, direktiv 2011/35/EU²², direktiv 2005/56/EG²³, direktiv 2004/25/EG²⁴ och direktiv 2007/36/EG²⁵ innehåller regler om skydd av aktieägare i och borgenärer till centrala motparter som ingår i tillämpningsområdet för de

¹⁹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (EUT L 201, 27.7.2012, s. 1).

²⁰ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (EUT L 201, 27.7.2012, s. 1).

²¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/30/EU av den 25 oktober 2012 om samordning av de skyddsåtgärder som krävs i medlemsstaterna av de i artikel 54 andra stycket i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt avsedda bolagen i bolagsmännens och tredje mans intressen när det gäller att bilda ett aktiebolag samt att bevara och ändra dettas kapital, i syfte att göra skyddsåtgärderna likvärdiga (EUT L 315, 14.11.2012, s. 74).

²² Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/35/EU av den 5 april 2011 om fusioner av aktiebolag (EUT L 110, 29.4.2011, s. 1).

²³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/56/EG av den 26 oktober 2005 om gränsöverskridande fusioner av bolag med begränsat ansvar (EUT L 310, 25.11.2005, s. 1).

²⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/25/EG av den 21 april 2004 om uppköpserbjudanden (EUT L 142, 30.4.2004, s. 12).

²⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/36/EG av den 11 juli 2007 om utnyttjande av vissa av aktieägars rättigheter i börsnoterade företag (EUT L 184, 14.7.2007, s. 17).

direktiven. I en situation där resolutionsmyndigheterna behöver agera snabbt enligt förordning (EU) [återhämtning och resolution av centrala motparter] kan dessa regler hindra resolutionsmyndigheterna från att vidta ändamålsenliga resolutionsåtgärder och på ett ändamålsenligt sätt använda resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter. Undantagen enligt direktiv 2014/59/EU bör följaktligen utvidgas till att omfatta åtgärder som vidtas i enlighet med förordning (EU) [återhämtning och resolution av centrala motparter]. För att uppnå största möjliga rättssäkerhet för intressenter bör undantagen definieras tydligt och snävt och enbart kunna användas i det allmänna intresset och när villkoren för utlösande av resolution är uppfyllda. Användningen av resolutionsverktyg förutsätter att målen med och villkoren för resolution i enlighet med förordning (EU) [återhämtning och resolution av centrala motparter] är uppfyllda. För att säkerställa att myndigheterna kan ålägga sanktioner när bestämmelserna i förordning (EU) [återhämtning och resolution av centrala motparter] inte har efterlevts och att dessa sanktionsbefogenheter är förenliga med regelverket för återhämtning och resolution av andra finansinstitut bör tillämpningsområdet för avdelning VIII i direktiv 2014/59/EU också täcka överträdelser av bestämmelserna i förordning (EU) [återhämtning och resolution av centrala motparter].

- (26) Eftersom målen för detta direktiv, nämligen att fastställa ett enhetligt regelverk för återhämtning och resolution, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av åtgärdens omfattning, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (27) För att medge en tillräcklig tid för införlivande och genomförande av detta direktiv bör medlemsstaterna få tolv månader på sig att införliva direktivet i sin nationella lagstiftning från och med dagen för dess ikraftträdande och de berörda instituten åläggas att efterleva de nya bestämmelserna senast sex månader från införlivandedagen.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Ändringar av direktiv 2014/59/EU

1. I artikel 1 ska följande punkt 3 läggas till:

”3. Det här direktivet ska inte tillämpas på sådana centrala motparter för vilka medlemsstaterna i enlighet med artikel 14.5 i förordning (EU) nr 648/2012 tillämpar vissa auktorisationskrav enligt direktiv 2013/36/EU.

Bestämmelserna i avdelning VIII i det här direktivet ska emellertid också tillämpas i fråga om sådana sanktioner som gäller när förordning [om återhämtning och resolution av centrala motparter] inte har efterlevts.”
2. I artikel 2.1.71 ska ”kvalificerade skulder” ersättas med ”nedskrivningsbara skulder”.
3. I artikel 2.1 ska följande led införas:

”71a. *kvalificerade skulder*: nedskrivningsbara skulder som uppfyller villkoren i artikel 45b eller, i tillämpliga fall, artikel 45g.3 a.”

4. I artikel 2.1 ska följande led 83a och 83 b införas och led 109 och 110 läggas till:

”83a. *resolutionsenhet*: en i unionen etablerad enhet som av resolutionsmyndigheten i enlighet med artikel 12 identifieras som en enhet för vilken resolutionsplanen föreskriver resolutionsåtgärder.

83b. *resolutionskoncern*: en resolutionsenhet och dess dotterföretag som inte själva utgör resolutionsenheter och som inte är dotterföretag till en annan resolutionsenhet.

109. *clearingmedlem*: en clearingmedlem enligt definitionen i artikel 2.14 i förordning (EU) nr 648/2012.

110. *styrelse*: en administrativ styrelse eller ett tillsynsråd, eller båda, som inrättats i enlighet med nationell bolagsrätt enligt artikel 27.2 i förordning (EU) nr 648/2012.”

5. I artikel 12 ska punkt 1 ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna på koncernnivå tillsammans med resolutionsmyndigheterna för dotterföretag och efter samråd med resolutionsmyndigheterna för betydande filialer i den mån det är relevant för den betydande filialen, upprättar koncernresolutionsplaner. I koncernresolutionsplanen ska det anges vilka åtgärder som ska vidtas i fråga om följande enheter:

- (a) Moderföretaget inom unionen.
- (b) De dotterföretag som ingår i koncernen och som är belägna i unionen.
- (c) De enheter som avses i artikel 1.1 c och d.
- (d) Om inte annat följer av avdelning VI, de dotterföretag som ingår i koncernen och som är belägna utanför unionen.

I enlighet med de åtgärder som avses i första stycket ska resolutionsplanen för varje koncern identifiera

- (a) resolutionsenheterna,
- (b) resolutionskoncernerna.”

6. I artikel 12.3 ska leden a och b ersättas med följande:

”a) fastställa de resolutionsåtgärder som planeras bli vidtagna för resolutionsenheter enligt de scenarier som avses i artikel 10.3 och effekterna av dessa resolutionsåtgärder för de andra koncernenheter som avses i artikel 1.1 b, c och d, för moderföretaget och för dotterinstitut,

b) undersöka i vilken utsträckning det skulle vara möjligt att använda resolutionsverktyg och utöva resolutionsbefogenheter på ett samordnat sätt i fråga om resolutionsenheter belägna i unionen, inklusive åtgärder för att underlätta tredje mans köp av hela koncernen eller enskilda affärsområden eller verksamheter som tillhandahålls av ett flertal koncernenheter, eller av särskilda koncernenheter eller resolutionskoncerner, samt identifiera potentiella hinder för en samordnad resolution,”

7. I artikel 12.3 ska led e ersättas med följande:
- ”e) fastställa eventuella ytterligare åtgärder som inte avses i detta direktiv men som de relevanta resolutionsmyndigheterna har för avsikt att vidta med avseende på resolutionsenheterna,”
8. I artikel 12.3 ska följande led a1 läggas till:
- ”a1) om en koncern inbegriper mer än en resolutionskoncern, fastställa de resolutionsåtgärder som planeras med avseende på resolutionsenheterna i varje resolutionskoncern och effekterna av dessa åtgärder för
- i) andra koncernenheter som tillhör samma resolutionskoncern,
- ii) andra resolutionskoncerner.”
9. I artikel 13.4 ska följande stycke införas efter första stycket:
- ”Om en koncern består av mer än en resolutionskoncern ska planeringen av de resolutionsåtgärder som avses i artikel 12.3 a1 utformas som ett gemensamt beslut enligt första stycket.”
10. I artikel 13.6 ska första stycket ersättas med följande:
- ”Om ett gemensamt beslut inte har antagits av resolutionsmyndigheterna inom fyra månader ska varje resolutionsmyndighet som ansvarar för ett dotterföretag och som invänder mot koncernresolutionsplanen fatta sitt eget beslut och, i tillämpliga fall, identifiera resolutionsenheten och utforma och upprätthålla en resolutionsplan för resolutionskoncernen innefattande enheter under dess jurisdiktion. Varje enskilt beslut som fattas av resolutionsmyndigheter som invänder mot koncernresolutionsplanen ska vara fullt underbyggt, bland annat med skälen till att myndigheten invänder mot den föreslagna koncernresolutionsplanen och med beaktande av de synpunkter och reservationer som förs fram av andra resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter. Varje resolutionsmyndighet ska meddela sitt beslut till de andra medlemmarna i resolutionskollegiet.”
11. I artikel 16.1 ska andra stycket ersättas med följande:
- ”En resolution av en koncern ska anses möjlig om det är rimligt och trovärdigt att resolutionsmyndigheterna antingen kan avveckla koncernenheter enligt normala insolvensförfaranden eller försätta den koncernen i resolution med tillämpning av resolutionsverktyg eller resolutionsbefogenheter på resolutionsenheter inom den koncernen samtidigt som betydande negativa effekter på de finansiella systemen i största möjliga mån undviks, inklusive i situationer med mer omfattande finansiell instabilitet eller systemomfattande händelser, i de medlemsstater där koncernenheter är belägna, eller i andra medlemsstater eller i unionen och för att säkerställa att dessa koncernenheters kritiska funktioner kan upprätthållas, om de utan svårigheter kan avskiljas vid lämplig tidpunkt eller på annat sätt. Resolutionsmyndigheterna på koncernnivå ska i lämplig tid meddela EBA när en resolution av en koncern inte anses vara möjlig.”
12. I artikel 16 ska följande punkt 4 läggas till:

”4. I de fall en koncern består av mer än en resolutionskoncern ska medlemsstaterna säkerställa att de myndigheter som avses i punkt 1 bedömer varje resolutionskoncerns möjlighet till resolution i enlighet med denna artikel.

Den bedömning som avses i första stycket ska utföras utöver bedömningen av hela koncernens möjlighet till resolution.”

13. I artikel 17.3 ska följande stycke läggas till:

”Om ett väsentligt hinder för möjligheten att försätta institutet i resolution har sin grund i en situation som avses i artikel 141a.2 i direktiv 2013/36/EU ska institutet inom två veckor efter mottagandet av ett meddelande som skickats i enlighet med punkt 1 föreslå resolutionsmyndigheten möjliga åtgärder som gör att institutet efterlever bestämmelserna i artiklarna 45f eller 45g och det krav som avses i artikel 128.6 i direktiv 2013/36/EU.”

14. I artikel 17.5 ska följande led införas som led h1:

”h1) Kräva att ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d lämnar in en plan för att återställa efterlevnad av artiklarna 45f och 45g och det krav som avses i artikel 128.6 i direktiv 2013/36/EU.”

15. I artikel 17.5 ska följande led införas som led j1:

”j1) Kräva att ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d ändrar löptidsprofilen för de poster som avses i artikel 45b eller artikel 45g.3 a och b, i syfte att säkerställa en kontinuerlig efterlevnad av artiklarna 45f eller 45g.”

16. I artikel 17.5 i och j ska ”artikel 45” ersättas med ”artiklarna 45f och 45g”.

17. I artikel 18 ska punkterna 1–7 ersättas med följande:

”1. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska tillsammans med resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen, efter samråd med tillsynskollegiet och resolutionsmyndigheterna i jurisdiktioner där betydande filialer är belägna, i den mån det är relevant för den betydande filialen, överväga den bedömning som krävs enligt artikel 16 inom resolutionskollegiet och vidta alla rimliga mått och steg för att nå ett gemensamt beslut i fråga om tillämpningen av åtgärder som har identifierats i enlighet med artikel 17.4 med avseende på samtliga resolutionsenheter och deras dotterföretag som är enheter i en koncern som avses i artikel 1.1.

2. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska, i samarbete med den samordnande tillsynsmyndigheten och EBA och i enlighet med artikel 25.1 i förordning (EU) nr 1093/2010, utarbeta och överlämna en rapport till moderföretaget inom unionen, till dotterföretagens resolutionsmyndigheter, som överlämnar den till de dotterföretag som de har tillsyn över, och till resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där betydande filialer är belägna. Rapporten ska utarbetas efter samråd med de behöriga myndigheterna och ska analysera de väsentliga hindren för en effektiv tillämpning av resolutionsverktygen och utövandet av resolutionsbefogenheter med avseende på koncernen och resolutionskoncerner när en koncern består av mer än en resolutionskoncern. Rapporten ska beakta effekterna på institutets affärsmodell och rekommendera proportionella och riktade åtgärder som,

enligt myndighetens uppfattning, är nödvändiga eller lämpliga för att avlägsna de hindren.

Om hindret för möjligheten att försätta koncernen i resolution har sin grund i en situation som avses i artikel 141a.2 i direktiv 2013/36/EU ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå meddela sin bedömning av det hindret till moderföretaget inom unionen efter att ha samrått med resolutionsmyndigheten för resolutionsenheten och resolutionsmyndigheterna för dess dotterinstitut.

3. Inom fyra månader från mottagandet av en sådan rapport får moderföretaget inom unionen inkomma med synpunkter och för resolutionsmyndigheten på koncernnivå föreslå alternativa åtgärder för att lösa de hinder som konstaterats i rapporten.

Om sådana hinder har sin grund i en situation som avses i artikel 141a.2 i direktiv 2013/36/EU ska moderföretaget inom unionen inom två veckor efter mottagandet av ett meddelande som skickats i enlighet med punkt 2 föreslå resolutionsmyndigheten på koncernnivå möjliga åtgärder för att åtgärda eller avlägsna dessa hinder.

4. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska meddela alla eventuella åtgärdsförslag från moderföretaget inom unionen till den samordnande tillsynsmyndigheten, EBA, dotterföretagens resolutionsmyndigheter och resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där betydande filialer är belägna, i den mån det är relevant för den betydande filialen. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå och resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen ska, efter samråd med de behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna i de jurisdiktioner där betydande filialer är belägna, göra allt de kan för att inom resolutionskollegiet nå ett gemensamt beslut om fastställandet av de väsentliga hindren och, om så krävs, bedömningen av de åtgärder som har föreslagits av moderföretaget inom unionen och av de åtgärder som krävts av myndigheterna för att åtgärda eller avlägsna hindren, med hänsyn till åtgärdernas potentiella effekter i alla de medlemsstater där koncernen är verksam.

5. Det gemensamma beslutet ska nås inom fyra månader från det att moderföretaget inom unionen inkommit med synpunkter, eller vid utgången av den fyramånadersperiod som avses i punkt 3, beroende på vilket som inträffar först.

Det gemensamma beslutet rörande ett resolutionshinder med grund i en situation som avses i artikel 141a.2 i direktiv 2013/36/EU ska nås inom två veckor efter att moderföretaget inom unionen inkommit med synpunkter i enlighet med punkt 3.

Det gemensamma beslutet ska motiveras och fastställas i ett dokument som resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska lämna till moderföretaget inom unionen.

EBA får på begäran av en resolutionsmyndighet bistå resolutionsmyndigheterna när det gäller att nå ett gemensamt beslut i enlighet med artikel 31 c i förordning (EU) nr 1093/2010.

6. Om ett gemensamt beslut inte nås inom den period som avses i punkt 5, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå fatta ett eget beslut om de lämpliga åtgärder som i enlighet med artikel 17.4 ska vidtas på koncernnivå eller resolutionskoncernnivå.

Beslutet ska innehålla en fullständig motivering och beakta synpunkter och reservationer som andra resolutionsmyndigheter har fört fram. Resolutionsmyndigheten på koncernnivå ska lämna beslutet till moderföretaget inom unionen.

Om någon av resolutionsmyndigheterna vid utgången av den relevanta period som avses i punkt 5 har hänskjutit ett ärende som avses i punkt 9 i den här artikeln till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska resolutionsmyndigheten på koncernnivå skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Den relevanta period som avses i punkt 5 ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad eller inom en vecka när hänskjutandet till EBA är kopplat till ett resolutionshinder med grund i en situation som avses i artikel 141a.2 i direktiv 2013/36/EU. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter utgången av den relevanta period som avses i punkt 5 eller efter det att ett gemensamt beslut har nåtts. Om EBA inte fattar ett beslut ska beslutet av resolutionsmyndigheten på koncernnivå tillämpas.

7. Om ett gemensamt beslut inte nås ska resolutionsmyndigheterna för dotterföretag fatta sina egna beslut om de lämpliga åtgärder som i enlighet med artikel 17.4 ska vidtas av dotterföretag på individuell nivå. Beslutet ska innehålla en fullständig motivering och beakta synpunkter och reservationer som de övriga resolutionsmyndigheterna har fört fram. Beslutet ska lämnas till det berörda dotterföretaget och till resolutionsmyndigheten på koncernnivå.

Om någon av resolutionsmyndigheterna vid utgången av den relevanta period som avses i punkt 5 har hänskjutit ett ärende som avses i punkt 9 i den här artikeln till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska resolutionsmyndigheten för dotterföretaget skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut. Den relevanta period som avses i punkt 5 ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad eller inom en vecka när hänskjutandet till EBA är kopplat till ett resolutionshinder med grund i en överträdelse av artiklarna 45–45i. Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter utgången av den relevanta period som avses i punkt 5 eller efter det att ett gemensamt beslut har nåtts. Om EBA inte fattar ett beslut ska beslutet av resolutionsmyndigheten för dotterföretaget tillämpas.”

18. I artikel 27.1 ska följande led läggas till som led i:

”i) Om villkoren i artikel 29a är uppfyllda, skjuta upp en betalnings- eller leveransskyldighet som följer av ett avtal i vilket ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d är part.”

19. Följande artikel ska införas som artikel 29a:

*”Artikel 29a
Befogenhet att skjuta upp vissa skyldigheter*

1. Medlemsstaterna ska se till att deras respektive behöriga myndighet, efter samråd med resolutionsmyndigheten, kan utöva den befogenhet som avses i artikel 27.1 i enbart när utövandet av denna befogenhet rörande uppskjutande är nödvändigt för att göra den bedömning som avses i artikel 27.1 första meningen eller göra det fastställande som avses i artikel 32.1 a.
2. Det uppskjutande som avses i punkt 1 får inte överskrida den minimiperiod som den behöriga myndigheten anser vara nödvändig för att göra den bedömning som avses i artikel 27.1 a eller göra det fastställande som avses i artikel 32.1 a och får under inga omständigheter överskrida fem arbetsdagar.
3. Ett uppskjutande enligt punkt 1 ska inte gälla för
 - (a) betalnings- och leveransskyldigheter som hänför sig till system eller operatörer av system som har utsetts enligt direktiv 98/26/EG, centrala motparter, centrala motparter från tredjeland som godkänts av Esma enligt artikel 25 i förordning (EU) nr 648/2012 och centralbanker,
 - (b) berättigade fordringar i enlighet med direktiv 97/9/EG,
 - (c) garanterade insättningar.
4. När de behöriga myndigheterna utövar en befogenhet enligt denna artikel ska de ta hänsyn till vilken effekt utövandet av befogenheten kan få på de finansiella marknadernas korrekta funktion.
5. En betalnings- eller leveransskyldighet som skulle ha fullgjorts under perioden för uppskjutande ska fullgöras omedelbart efter utgången av den perioden.
6. Om en enhets betalnings- eller leveransskyldigheter enligt ett avtal skjuts upp enligt punkt 1 ska betalnings- eller leveransskyldigheterna för motparterna till enheten enligt samma avtal skjutas upp under samma tidsperiod.
7. Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna utan dröjsmål underrättar resolutionsmyndigheterna om utövandet av en befogenhet enligt punkt 1.
8. De medlemsstater som utnyttjar den möjlighet som anges i artikel 32.2 ska säkerställa att den befogenhet rörande uppskjutande som avses i punkt 1 i den här artikeln också kan utövas av resolutionsmyndigheten, efter samråd med den behöriga myndigheten och om utövandet av denna befogenhet är nödvändigt för att göra det fastställande som avses i artikel 32.1 a.”
20. I artikel 32.1 ska led b ersättas med följande:

”b) Det finns, med beaktande av tidsaspekter och andra relevanta omständigheter, inga rimliga utsikter att några alternativa åtgärder från den privata sektorns sida, inbegripet åtgärder av ett institutionellt skyddssystem, eller tillsynsåtgärder, inbegripet åtgärder för tidigt ingripande eller nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument eller kvalificerade skulder i enlighet med artikel 59.2, avseende institutet inom rimlig tid skulle förhindra att institutet fallerar.”
21. I artikel 33 ska punkterna 2, 3 och 4 ersättas med följande:

2. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna vidtar en resolutionsåtgärd gentemot en enhet som avses i artikel 1.1 c eller d, om den enheten uppfyller villkoren i artikel 32.1.
3. Om dotterinstituten till ett holdingföretag med blandad verksamhet innehas direkt eller indirekt av ett mellanvarande finansiellt holdingföretag ska det i resolutionsplanen föreskrivas att det mellanvarande finansiella holdingföretaget identifieras som en resolutionsenhet, och medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsåtgärder för koncernresolution vidtas gentemot det mellanvarande finansiella holdingföretaget. Medlemsstaterna ska säkerställa att resolutionsmyndigheterna inte vidtar resolutionsåtgärder för koncernresolution gentemot holdingföretaget med blandad verksamhet.
4. Om inte annat sägs i punkt 3 i denna artikel och trots att en enhet som avses i artikel 1.1 c eller d inte uppfyller villkoren i artikel 32.1 får resolutionsmyndigheterna vidta resolutionsåtgärder gentemot en sådan enhet om samtliga följande villkor är uppfyllda:
 - (a) Enheten är en resolutionsenhet.
 - (b) Ett eller flera av de dotterföretag till enheten som är institut, men inte resolutionsenheter, uppfyller villkoren i artikel 32.1.
 - (c) Dessa dotterföretags tillgångar och skulder är sådana att ett fallissemang för dotterföretagen hotar resolutionskoncernen som helhet, och resolutionsåtgärder gentemot den enhet som avses i artikel 1.1 c eller d är nödvändiga för resolution av de av dessa dotterföretag som är institut eller för resolution av den berörda resolutionskoncernen som helhet.”
22. I artikel 44.2 ska led f ersättas med följande:

”f) Skulder med en återstående löptid på mindre än sju dagar till system eller operatörer av system som har utsetts enligt direktiv 98/26/EG eller till deras deltagare och som uppstår till följd av deltagandet i ett sådant system, eller till centrala motparter från tredjeland som godkänts av Esma.”
23. Artikel 45 ska ersättas med följande artiklar:

”Artikel 45

Tillämpning och beräkning av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder

 1. Medlemsstaterna ska säkerställa att institut och enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d alltid uppnår ett krav för kapitalbas och kvalificerade skulder i enlighet med artiklarna 45–45i.
 2. Det krav som avses i punkt 1 ska beräknas i enlighet med artikel 45c.3 eller, i tillämpliga fall, artikel 45c.4, som ett belopp av kapitalbas och kvalificerade skulder, och det ska uttryckas som procentandelar av följande:
 - (a) Det totala riskvägda exponeringsbeloppet för den berörda enhet som avses i punkt 1, beräknat i enlighet med artikel 92.3 i förordning (EU) nr 575/2013.

- (b) Exponeringsmättet för bruttosoliditetsgrad för den berörda enhet som avses i punkt 1, beräknat i enlighet med artikel 429.3 i förordning (EU) nr 575/2013.

Artikel 45a Undantag från minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder

1. Trots vad som sägs i artikel 45 ska resolutionsmyndigheterna från kravet enligt artikel 45.1 undanta hypoteksinstitut som finansieras genom säkerställda obligationer och som enligt nationell lagstiftning inte får ta emot insättningar, om samtliga följande villkor är uppfyllda:
 - (a) Dessa institut kommer att avvecklas genom nationella insolvensförfaranden eller andra typer av förfaranden som genomförs i enlighet med artiklarna 38, 40 eller 42 och som fastställts för sådana institut.
 - (b) Sådana nationella insolvensförfaranden eller andra typer av förfaranden kommer att säkerställa att borgenärer till dessa institut, inbegripet i tillämpliga fall innehavare av säkerställda obligationer, kommer att bära förluster på ett sätt som gör att resolutionsmålen uppnås.
2. De institut som undantas från kravet enligt artikel 45.1 ska inte ingå i den konsolidering som avses i artikel 45f.1.

Artikel 45b Kvalificerade skulder för resolutionsenheter

1. Kvalificerade skulder ska räknas med i resolutionsenheters belopp av kapitalbas och kvalificerade skulder enbart om de uppfyller de villkor som avses i artikel 72a, utom i fråga om artikel 72b.2 d, i förordning (EU) nr 575/2013.
2. Genom undantag från artikel 72a.2 l i förordning (EU) nr 575/2013 ska skulder som hänför sig till skuldinstrument med derivategenskaper, exempelvis strukturerade produkter, räknas med i beloppet av kapitalbas och kvalificerade skulder enbart om samtliga följande villkor är uppfyllda:
 - (a) Ett visst belopp av den skuld som hänför sig till skuldinstrumentet är känt i förväg vid tidpunkten för emissionen, är fastställt och påverkas inte av någon derivategenskap.
 - (b) Skuldinstrumentet inbegripet dess derivategenskaper omfattas inte av något nettningsavtal och dess värdering omfattas inte av artikel 49.3.

De skulder som avses i första stycket ska bara räknas med i beloppet av kapitalbas och kvalificerade skulder i fråga om det belopp som avses i första stycket a.

3. Resolutionsmyndigheterna får besluta att kravet enligt artikel 45f kan uppnås av resolutionsenheter med hjälp av instrument som uppfyller samtliga villkor som avses i artikel 72a i förordning (EU) nr 575/2013, med sikte på att säkerställa att resolutionsenheten kan försättas i resolution på ett lämpligt sätt för att uppnå resolutionsmålen.

Resolutionsmyndighetens beslut enligt denna punkt ska innehålla skälen till beslutet, med utgångspunkt i följande:

- (a) De icke-efterställda skulder som avses i punkterna 1 och 2 har samma rangordning vid nationella insolvensförfaranden som vissa skulder som undantas från tillämpningen av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter i enlighet med artikel 44.2 eller 44.3.
 - (b) Risken för att, till följd av en planerad tillämpning av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter på icke-efterställda skulder som inte undantas från tillämpningen av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter i enlighet med artikel 44.2 eller 44.3, borgenärer som har fordringar som hänför sig till dessa skulder åsamkas större förluster än de skulle åsamkas vid en avveckling enligt normala insolvensförfaranden.
 - (c) Beloppet av efterställda skulder får inte överstiga det belopp som krävs för att säkerställa att borgenärer enligt led b inte åsamkas större förluster än de i annat fall skulle åsamkas vid en avveckling enligt normala insolvensförfaranden.
4. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 115 i fråga om åtgärder för att närmare beskriva de villkor som avses i punkt 2 första stycket a.

Artikel 45c Fastställande av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder

1. Resolutionsmyndigheten ska efter samråd med den behöriga myndigheten fastställa det krav enligt artikel 45.1 som ska gälla för varje enhet på grundval av följande kriterier:
- (a) Behovet av att säkerställa att resolutionsenheten kan försättas i resolution med tillämpning av resolutionsverktygen, inbegripet, i tillämpliga fall, skuldnedskrivningsverktyget, på ett sätt som uppfyller resolutionsmålen.
 - (b) Behovet av att i relevanta fall säkerställa att resolutionsenheten och de av dess dotterföretag som är institut men som inte är resolutionsenheter har en tillräcklig nivå av kvalificerade skulder som garanterar att, om skuldnedskrivningsverktyget eller nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter tillämpas på dem, förluster skulle kunna absorberas och att den totala kapitalrelationen och bruttosoliditetsgraden i form av kärnprimärkapital för de berörda enheterna kan återställas till den nivå som krävs för att de ska kunna fortsätta att uppfylla auktorisationskraven och bedriva den verksamhet för vilken de auktoriserats enligt direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU.
 - (c) Behovet av att säkerställa, om resolutionsplanen förutser att vissa klasser av kvalificerade skulder kanske undantas från skuldnedskrivning enligt artikel 44.3 eller kanske överförs i sin helhet till en mottagande enhet inom ramen för en partiell överföring, att resolutionsenheten har en tillräcklig nivå av andra kvalificerade skulder som garanterar att förluster skulle kunna absorberas och att kapitalkraven eller, i tillämpliga fall, bruttosoliditetsgraden i form av kärnprimärkapital, för resolutionsenheten kan återställas till den nivå som krävs för att den ska kunna fortsätta att uppfylla auktorisationskraven och bedriva den verksamhet för vilken den auktoriserats enligt direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU.

- (d) Enhetens storlek, affärsmodell, finansieringsmodell och riskprofil.
 - (e) I vilken utsträckning insättningsgarantisystemet kan bidra till att finansiera resolutionen, i enlighet med artikel 109.
 - (f) I vilken utsträckning enhetens fallissemang skulle få negativa effekter på den finansiella stabiliteten, inklusive spridningseffekter till andra institut eller enheter till följd av enhetens sammankoppling med dessa institut eller enheter eller med det övriga finansiella systemet.
2. Om resolutionsplanen föreskriver att resolutionsåtgärder ska vidtas i enlighet med ett relevant resolutionsscenario som avses i artikel 10.3 ska det krav som avses i artikel 45.1 motsvara ett belopp som täcker följande:

- (a) Att de förluster som kan väntas uppstå för enheten absorberas till fullo ("förlustabsorbering").
- (b) Att enheten eller de av dess dotterföretag som är institut, men inte resolutionsenheter, rekapitaliseras till den nivå som krävs för att den eller de ska kunna fortsätta att uppfylla auktorisationskraven och bedriva den verksamhet för vilken den eller de auktoriserats enligt direktiv 2013/36/EU, direktiv 2014/65/EU eller likvärdig lagstiftning ("rekapitalisering").

Om resolutionsplanen föreskriver att enheten ska avvecklas enligt normala insolvensförfaranden får kravet enligt artikel 45.1 på den enheten inte överskrida det belopp som räcker till för att absorbera förluster i enlighet med första stycket a.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av sista stycket får, för resolutionsenheter, det belopp som avses i punkt 2 inte överstiga det största av följande belopp:

- (a) Summan av följande:

- i) Det belopp av förluster som ska absorberas vid resolution och som motsvarar de krav som avses i artikel 92.1 a, b och c i förordning (EU) nr 575/2013 och artikel 104a i direktiv 2013/36/EU för resolutionsenheter på resolutionskoncernnivå under den konsoliderade nivån.

- ii) Ett rekapitaliseringsbelopp som gör det möjligt för den resolutionskoncern som blir resultatet av resolution att återställa sin totala kapitalrelation enligt artikel 92.1 c i förordning (EU) nr 575/2013 och dess krav enligt artikel 104a i direktiv 2013/36/EU på resolutionskoncernnivå under den konsoliderade nivån.

- (b) Summan av följande:

- i) Det belopp av förluster som ska absorberas vid resolution och som motsvarar bruttosoliditetskravet för resolutionsenheter enligt förordning (EU) nr 575/2013 på resolutionskoncernnivå under den konsoliderade nivån.

- ii) Ett rekapitaliseringsbelopp som gör det möjligt för den resolutionskoncern som blir resultatet av resolution att återställa sin bruttosoliditetsgrad enligt

artikel 92.1 d i förordning (EU) nr 575/2013 på resolutionskoncernnivå under den konsoliderade nivån.

För tillämpning av artikel 45.2 a ska det krav som avses i artikel 45.1 uttryckas i procentandelar som beloppet beräknat enligt led a i denna punkt dividerat med det totala riskvägda exponeringsbeloppet.

För tillämpning av artikel 45.2 b ska det krav som avses i artikel 45.1 uttryckas i procentandelar som beloppet beräknat enligt led b i denna punkt dividerat med exponeringsmåttet för bruttosoliditetsgrad.

Resolutionsmyndigheten ska fastställa de rekapitaliseringsbelopp som avses i föregående stycken i enlighet med de resolutionsåtgärder som föreskrivs i resolutionsplanen och får justera dessa belopp så att de i tillräcklig mån återspeglar de risker som påverkar möjligheterna till resolution och som följer av resolutionskoncernens affärsmodell, finansieringsprofil och totala riskprofil.

4. Utan att det påverkar tillämpningen av sista stycket får, för enheter som själva inte utgör resolutionsenheter, det belopp som avses i punkt 2 inte överstiga det största av följande belopp:

(a) Summan av följande:

i) Det belopp av förluster som ska absorberas vid resolution och som motsvarar de krav på enheten som avses i artikel 92.1 a, b och c i förordning (EU) nr 575/2013 och artikel 104a i direktiv 2013/36/EU.

ii) Ett rekapitaliseringsbelopp som gör det möjligt för enheten att återställa sin totala kapitalrelation enligt artikel 92.1 c i förordning (EU) nr 575/2013 och dess krav enligt artikel 104a i direktiv 2013/36/EU.

(b) Summan av följande:

i) Det belopp av förluster som ska absorberas vid resolution och som motsvarar bruttosoliditetskravet för enheten enligt artikel 92.1 d i förordning (EU) nr 575/2013.

ii) Ett rekapitaliseringsbelopp som gör det möjligt för enheten att återställa sin bruttosoliditetsgrad enligt artikel 92.1 d i förordning (EU) nr 575/2013.

För tillämpning av artikel 45.2 a ska det krav som avses i artikel 45.1 uttryckas i procentandelar som beloppet beräknat enligt led a dividerat med det totala riskvägda exponeringsbeloppet.

För tillämpning av artikel 45.2 b ska det krav som avses i artikel 45.1 uttryckas i procentandelar som beloppet beräknat enligt led b dividerat med exponeringsmåttet för bruttosoliditetsgrad.

Resolutionsmyndigheten ska fastställa de rekapitaliseringsbelopp som avses i föregående stycken i enlighet med de resolutionsåtgärder som föreskrivs i resolutionsplanen och får justera dessa belopp så att de i tillräcklig mån

återspeglar de risker som påverkar rekapitaliseringsbehoven och som följer av enhetens affärsmodell, finansieringsprofil och totala riskprofil.

5. Om resolutionsmyndigheten förutser att vissa klasser av kvalificerade skulder kanske undantas från skuldnedskrivning enligt artikel 44.3 eller kanske överförs i sin helhet till en mottagande enhet inom ramen för en partiell överföring, får det krav som avses i artikel 45.1 inte överskrida det belopp som räcker till för att
 - (a) täcka beloppet av undantagna skulder som identifierats i enlighet med artikel 44.3,
 - (b) säkerställa att villkoren enligt punkt 2 är uppfyllda.
6. Resolutionsmyndighetens beslut att ålägga ett minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt denna artikel ska innehålla skälen till beslutet, inbegripet en fullständig bedömning av de aspekter som avses i punkterna 2–5.
7. Vid tillämpning av punkterna 3 och 4 ska kapitalkraven tolkas i enlighet med den behöriga myndighetens tillämpning av de övergångsbestämmelser som anges i del tio avdelning I kapitlen 1, 2 och 4 i förordning (EU) nr 575/2013 och de bestämmelser i nationell lagstiftning där de valmöjligheter genomförs som i kraft av den förordningen beviljas behöriga myndigheter.

Resolutionsmyndigheten får minska det krav som avses i artikel 45.1 för att beakta det belopp med vilket ett insättningsgarantisystem väntas bidra till finansiering av den föredragna resolutionsstrategin i enlighet med artikel 109 i direktiv 2014/59/EU.

Storleken på varje sådan minskning ska grunda sig på en trovärdig bedömning av det potentiella bidraget från insättningsgarantisystemet, och ska åtminstone

- (a) vara lägre än en försiktig skattning av de potentiella förluster som insättningsgarantisystemet skulle ha behövt bära om institutet hade avvecklats enligt normala insolvensförfaranden, med beaktande av rangordningen av insättningsgarantisystemet i enlighet med artikel 108 i direktiv 2014/59/EU,
- (b) vara lägre än den gräns för bidrag från insättningsgarantisystemet som anges i artikel 109.5 andra stycket i direktiv 2014/59/EU,
- (c) beakta den övergripande risken för att insättningsgarantisystemets tillgängliga finansiella medel uttöms om bidrag måste ges för flera bankfallissemang eller bankresolutioner,
- (d) vara förenlig med alla övriga relevanta bestämmelser i nationell lagstiftning och skyldigheterna för den myndighet som ansvarar för insättningsgarantisystemet.
- (e) Resolutionsmyndigheten ska, efter samråd med den myndighet som ansvarar för insättningsgarantisystemet, dokumentera sin metod för att bedöma den övergripande risken för att insättningsgarantisystemets tillgängliga finansiella medel uttöms och tillämpa minskningar i enlighet med första stycket, förutsatt att den risken inte är alltför stor.

8. EBA ska utarbeta förslag till tekniska tillsynsstandarder för ytterligare specificering av de kriterier enligt punkt 1 som ska ligga till grund för fastställandet av ett krav för kapitalbas och kvalificerade skulder i enlighet med denna artikel.

EBA ska överlämna dessa förslag till tillsynsstandarder till kommissionen senast [1 månad efter ikraftträdandet].

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska tillsynsstandarder som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1090/2010.

Artikel 45d Fastställande av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för enheter inom globala systemviktiga institut

1. Kravet enligt artikel 45.1 på en resolutionsenhet som utgör ett globalt systemviktigt institut eller som ingår i ett globalt systemviktigt institut ska bestå av följande:

- (a) Det krav som avses i artikel 92a i förordning (EU) nr 575/2013.
- (b) Det av resolutionsmyndigheten fastställda ytterligare krav för kapitalbas och kvalificerade skulder som är specifikt för enheten i enlighet med punkt 2 och som ska uppnås med skulder som uppfyller villkoren i artikel 45b.

2. Resolutionsmyndigheten får ålägga ett ytterligare krav för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt punkt 1 b enbart i följande fall:

- (a) När det krav som avses i punkt 1 a inte räcker till för att uppfylla villkoren i artikel 45c.
- (b) På villkor att det erforderliga beloppet av kapitalbas och kvalificerade skulder inte överskrider den nivå som krävs för att uppfylla villkoren i artikel 45c.

3. I de fall där mer än en G-SII-enhet tillhörande samma globala systemviktiga institut i EU utgör resolutionsenheter ska de berörda resolutionsmyndigheterna beräkna det belopp som avses i punkt 2

- (a) för respektive resolutionsenhet,
- (b) för moderenheten inom unionen som om den utgjorde den enda resolutionsenheten inom det globala systemviktiga institutet i EU.

4. Resolutionsmyndighetens beslut att ålägga ett ytterligare krav för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt punkt 1 b ska innehålla skälen till beslutet, inbegripet en fullständig bedömning av de aspekter som avses i punkt 2.

Artikel 45e Riktlinje för minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder

1. Resolutionsmyndigheten får för en enhet utfärda en riktlinje om att uppnå en nivå på kapitalbas och kvalificerade skulder som uppfyller villkoren i artikel 45b eller artikel 45g.3 och går utöver de nivåer som anges i artiklarna 45c och 45d, där de ytterligare beloppen tjänar till att

- (a) täcka potentiella förluster för enheten utöver de som täcks enligt artikel 45c, och/eller
- (b) säkerställa att ett tillräckligt marknadsförtroende för enheten bibehålls vid resolution med hjälp av kapitalinstrument utöver kravet enligt artikel 45c.2 b ("marknadsförtroendebuffert").

En sådan riktlinje ska bara utfärdas och beräknas i förhållande till det krav som avses i artikel 45.1 och som beräknas i enlighet med artikel 45.2 a.

2. Beloppet av en riktlinje som utfärdas i enlighet med punkt 1 får enbart fastställas om den behöriga myndigheten redan har fastställt sin egen riktlinje i enlighet med artikel 104b i direktiv 2013/36/EU och får inte överskrida nivån på den riktlinjen.

Beloppet av en riktlinje som utfärdas i enlighet med punkt 1 b får inte överskrida beloppet av det kombinerade buffertkrav som avses i artikel 128.6 i direktiv 2013/36/EU, utom i fråga om det krav som avses i led a i den bestämmelsen, såvida en högre nivå inte krävs för att säkerställa att enheten efter resolution fortsätter att uppfylla auktorisationskraven under en lämplig tidsperiod som inte överstiger ett år.

Resolutionsmyndigheten ska tillhandahålla enheten skälen till och en fullständig bedömning av behovet av och nivån på den riktlinje som utfärdas i enlighet med denna artikel.

3. Om en enhet konsekvent underlåter att uppnå den ytterligare nivå på kapitalbas och kvalificerade skulder som förväntas enligt den riktlinje som avses i punkt 1 får resolutionsmyndigheten begära att beloppet av det krav som avses i artikel 45c.2 höjs så att det täcker beloppet av den riktlinje som utfärdats i enlighet med denna artikel.
4. En enhet som inte uppnår den ytterligare nivån på kapitalbas och kvalificerade skulder enligt riktlinjen i punkt 1 får inte omfattas av de restriktioner som avses i artikel 141 i direktiv 2013/36/EU.

Artikel 45f Tillämpning av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder på resolutionsenheter

1. Resolutionsenheter ska efterleva kraven i artiklarna 45c–45e på konsoliderad basis på resolutionskoncernnivå.
2. Kravet enligt artikel 45.1 på en resolutionsenhet på den konsoliderade resolutionskoncernnivån ska fastställas i enlighet med artikel 45h och på grundval av kraven i artiklarna 45c–45e samt på grundval av huruvida koncernens dotterföretag i tredjeländer enligt resolutionsplanen ska försättas i resolution separat.

Artikel 45g Tillämpning av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder på enheter som själva inte utgör resolutionsenheter

1. Institut som är dotterföretag till en resolutionsenhet och som själva inte utgör resolutionsenheter ska efterleva kraven i artiklarna 45c–45e på individuell basis. En resolutionsmyndighet får efter samråd med den behöriga myndigheten besluta att tillämpa ett krav enligt den här artikeln på en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d

och som är dotterföretag till en resolutionsenhet men som själv inte utgör en resolutionsenhet.

Kravet enligt artikel 45.1 på en enhet som avses i första stycket ska fastställas i enlighet med artikel 45h och på grundval av kraven i artiklarna 45c–45e.

2. Kravet enligt artikel 45.1 på enheter som avses i punkt 1 ska omfattas av följande villkor:
 - (a) Resolutionsenheten efterlever det konsoliderade krav som avses i artikel 45f.
 - (b) Summan av alla de krav som tillämpas på resolutionskoncernens dotterföretag ska täckas av och får inte överstiga det konsoliderade krav som avses i artikel 45f, såvida detta inte enbart beror på effekterna av konsolideringen på resolutionskoncernnivå i enlighet med artikel 45f.1.
 - (c) Kravet får inte överstiga dotterföretagets bidrag till det konsoliderade kravet enligt artikel 45f.1.
 - (d) Det motsvarar de kvalificeringskriterier som föreskrivs i punkt 3.
3. Kravet ska uppnås med hjälp av ett eller flera av följande:
 - (a) Skulder som
 - i) emitteras till och förvärvas av resolutionsenheten,
 - ii) uppfyller de kvalificeringskriterier som avses i artikel 72a, utom i fråga om artikel 72b.2 b, i förordning (EU) nr 575/2013,
 - iii) vid normala insolvensförfaranden rangordnas lägre än andra skulder än sådana som kan medräknas i kapitalbaskraven och som emitteras till och förvärvas av andra enheter än resolutionsenheten,
 - iv) omfattas av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter i enlighet med artiklarna 59–62 och i överensstämmelse med resolutionsstrategin för resolutionskoncernen, i synnerhet genom att resolutionsenhetens kontroll av dotterföretaget inte påverkas.
 - (b) Kapitalbasinstrument som emitteras till och förvärvas av andra enheter än resolutionsenheten, när utövandet av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter i enlighet med artiklarna 59–62 inte inverkar på resolutionsenhetens kontroll av dotterföretaget.
4. Med förbehåll för att resolutionsmyndigheterna för dotterföretaget och för resolutionsenheten godkänner det får kravet uppnås med hjälp av en garanti som ställs av resolutionsenheten till förmån för dess dotterföretag, om garantin uppfyller följande villkor:
 - (a) Garantins belopp är minst likvärdigt med beloppet av det krav som garantin ersätter.

- (b) Garantin utlöses om dotterföretaget inte kan betala sina skulder eller andra åtaganden när de förfaller till betalning eller om ett fastställande enligt artikel 59.3 görs beträffande dotterföretaget, beroende på vad som infaller först.
- (c) Garantin kollateraliseras genom ett avtal om finansiellt säkerhetsställande enligt definitionen i artikel 2.1 a i direktiv 2002/47/EG till en andel på minst 50 % av dess belopp.
- (d) Garantin och avtalet om finansiellt säkerhetsställande regleras av lagstiftningen i den medlemsstat där dotterföretaget är etablerat, om inte annat anges av resolutionsmyndigheten för dotterföretaget.
- (e) De säkerheter som ställs för garantin uppfyller kraven i artikel 197 i förordning (EU) nr 575/2013, vilket efter lämpliga konservativa nedsättningar är tillräckligt för att täcka hela det garanterade beloppet.
- (f) De säkerheter som ställs för garantin är inte belastade av inteckningar och används i synnerhet inte som säkerhet för någon annan garanti.
- (g) Säkerheterna har en effektiv löptid som uppfyller samma förfallovillkor som avses i artikel 72c.1 i förordning (EU) nr 575/2013.
- (h) Det finns inga rättsliga, regleringsmässiga eller operativa hinder för överföring av säkerheterna från resolutionsenheten till det berörda dotterföretaget, även om resolutionsåtgärder vidtas i fråga om resolutionsenheten.

5. Resolutionsmyndigheten för ett dotterföretag som inte utgör en resolutionsenhet får bevilja ett fullständigt undantag från tillämpningen av denna artikel på det dotterföretaget om följande villkor är uppfyllda:

- (a) Dotterföretaget och resolutionsenheten är båda föremål för auktorisation och tillsyn från en och samma medlemsstats sida.
- (b) Resolutionsenheten efterlever kravet enligt artikel 45f på undergruppsnivå.
- (c) Det finns inga rådande eller förutsebara väsentliga, praktiska eller rättsliga hinder för att resolutionsenheten snabbt ska kunna överföra medel ur kapitalbasen eller återbetala skulder till ett dotterföretag för vilket ett fastställande har gjorts enligt artikel 59.3, särskilt när resolutionsåtgärder vidtas i fråga om resolutionsenheten.
- (d) Resolutionsenheten uppfyller den behöriga myndighetens krav på ansvarsfull ledning av dotterföretaget och har åtagit sig att, med den behöriga myndighetens samtycke, svara för dotterföretagets åtaganden, alternativt löper dotterföretaget endast försumbara risker.
- (e) Resolutionsenhetens förfaranden för bedömning, mätning och kontroll av risker omfattar även dotterföretaget.

- (f) Resolutionsenheten innehar mer än 50 % av rösträtten knuten till aktier och andelar i dotterföretagets kapital eller har rätt att utse eller avsätta en majoritet av medlemmarna i dotterföretagets ledningsorgan.
- (g) Den behöriga myndigheten för dotterföretaget har inom ramen för artikel 7.1 i förordning (EU) nr 575/2013 helt avstått från att tillämpa individuella kapitalkrav på dotterföretaget.

Artikel 45h Förfarande för fastställande av kravet

1. Resolutionsmyndigheten för resolutionsenheten, resolutionsmyndigheten på koncernnivå, om den inte är densamma som den föregående, och de resolutionsmyndigheter som på individuell basis ansvarar för dotterföretagen till resolutionskoncernen ska göra allt de kan för att fatta ett gemensamt beslut om följande:

- (a) Beloppet av det krav som ska tillämpas på konsoliderad nivå för respektive resolutionsenhet.
- (b) Beloppet av det krav som ska tillämpas på varje dotterföretag till resolutionsenheten på individuell nivå.

Det gemensamma beslutet ska säkerställa efterlevnad av artiklarna 45f och 45g, vara fullständigt motiverat och lämnas till

- (a) resolutionsenheten av dess resolutionsmyndighet,
- (b) dotterföretagen till resolutionsenheten av deras respektive resolutionsmyndigheter,
- (c) koncernens moderföretag inom unionen av resolutionsmyndigheten för resolutionsenheten, när det moderföretaget inte utgör en resolutionsenhet inom samma resolutionskoncern.

2. I de fall där mer än en G-SII-enhet tillhörande samma globala systemviktiga institut i EU utgör resolutionsenheter ska de resolutionsmyndigheter som avses i punkt 1 diskutera och, i tillämpliga fall och i överensstämmelse med resolutionsstrategin för det globala systemviktiga institutet, komma överens om tillämpningen av artikel 72e i förordning (EU) nr 575/2013 och om justeringar för att minimera eller undanröja skillnader mellan summan av de belopp som avses i artikel 45d.3 a och artikel 12 i förordning (EU) nr 575/2013 för enskilda resolutionsenheter och summan av de belopp som avses i artikel 45d.3 b och artikel 12 i förordning (EU) nr 575/2013.

Sådana justeringar får göras på följande villkor:

- (a) Justeringar får göras för skillnader i beräkningen av de totala riskvägda exponeringsbeloppen mellan de berörda medlemsstaterna genom att kravets nivå justeras.
- (b) Justeringar får inte göras för att undanröja sådana skillnader som beror på exponeringar mellan resolutionskoncerner.

Summan av de belopp som avses i artikel 45d.3 a och artikel 12 i förordning (EU) nr 575/2013 för enskilda resolutionsenheter får inte vara lägre än summan av de belopp som avses i artikel 45d.3 b och artikel 12 i förordning (EU) nr 575/2013.

3. Om ett gemensamt beslut inte fattas inom fyra månader ska ett beslut fattas i enlighet med punkterna 4–6.
4. Om ett gemensamt beslut inte fattas inom fyra månader till följd av olika uppfattningar om det konsoliderade kravet ska ett beslut fattas om det konsoliderade kravet av resolutionsmyndigheten för resolutionsenheten, efter vederbörligt beaktande av följande:

- (a) Den bedömning av dotterföretagen som utförts av relevanta resolutionsmyndigheter.

Yttrandet från resolutionsmyndigheten på koncernnivå, om den myndigheten inte är densamma som resolutionsmyndigheten för resolutionsenheten.

Om någon av de berörda resolutionsmyndigheterna vid utgången av fyramånadersperioden har hänskjutit ärendet till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska resolutionsmyndigheten för resolutionsenheten skjuta upp sitt beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sitt beslut i enlighet med EBA:s beslut.

EBA:s beslut ska beakta första stycket a och b.

Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad.

Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att fyramånadersperioden har löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats.

Om EBA inte fattar ett beslut inom en månad ska det beslut som fattas av resolutionsmyndigheten för resolutionsenheten gälla.

5. Om ett gemensamt beslut inte fattas inom fyra månader till följd av olika uppfattningar om nivån på det krav som ska tillämpas på resolutionskoncernens dotterföretag på individuell basis, ska beslutet fattas av respektive resolutionsmyndigheter för dotterföretagen om samtliga följande villkor är uppfyllda:

- (a) De synpunkter och reservationer som förts fram av resolutionsmyndigheten för resolutionsenheten har vederbörligen beaktats.
- (b) Yttrandet från resolutionsmyndigheten på koncernnivå har vederbörligen beaktats, om den myndigheten inte är densamma som resolutionsmyndigheten för resolutionsenheten.
- (c) Efterlevnaden av artikel 45g.2 har bedömts.

Om resolutionsmyndigheten för resolutionsenheten eller resolutionsmyndigheten på koncernnivå vid utgången av fyramånadersperioden har hänskjutit ärendet till EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010, ska de resolutionsmyndigheter som ansvarar för dotterföretagen på individuell basis skjuta upp sina beslut och invänta eventuella beslut som EBA kan fatta i enlighet med artikel 19.3 i den förordningen och ska fatta sina beslut i enlighet med EBA:s beslut. EBA:s beslut ska beakta första stycket a, b och c.

Denna fyramånadersperiod ska anses utgöra förlikningsperioden i den mening som avses i den förordningen. EBA ska fatta sitt beslut inom en månad.

Ärendet får inte hänskjutas till EBA efter det att fyramånadersperioden har löpt ut eller ett gemensamt beslut har fattats.

Om EBA inte fattar ett beslut inom en månad ska de beslut som fattas av resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen gälla.

Det gemensamma beslutet och alla eventuella beslut som fattas om inget gemensamt beslut har fattats ska ses över och i tillämpliga fall uppdateras regelbundet.

6. Om ett gemensamt beslut inte fattas inom fyra månader till följd av olika uppfattningar om nivån på det konsoliderade kravet och nivån på det krav som ska tillämpas på resolutionskoncernens dotterföretag på individuell basis ska följande gälla:

- (a) Ett beslut ska fattas om det konsoliderade kravet i enlighet med punkt 4.
- (b) Ett beslut ska fattas om nivån på det krav som ska tillämpas på resolutionskoncernens dotterföretag på individuell basis i enlighet med punkt 4 efter att

i) det beslut som avses i led a har beaktats vederbörligen,

ii) efterlevnaden av artikel 45g.2 har bedömts.

7. Det gemensamma beslut som avses i punkt 1 och alla beslut som i avsaknad av ett gemensamt beslut fattas av resolutionsmyndigheterna enligt punkterna 4, 5 och 6 ska vara bindande för de berörda resolutionsmyndigheterna.

Det gemensamma beslutet och alla eventuella beslut som fattas om inget gemensamt beslut har fattats ska ses över och i tillämpliga fall uppdateras regelbundet.

8. Resolutionsmyndigheterna ska i samordning med de behöriga myndigheterna kräva och kontrollera att enheter uppnår det krav som avses i artikel 45.1 och ska fatta alla beslut enligt denna artikel parallellt med att de utarbetar och upprätthåller resolutionsplaner.
9. Resolutionsmyndigheten för resolutionsenheten ska informera EBA om det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som har fastställts

- (a) på den konsoliderade resolutionskoncernnivån,
- (b) på nivån för resolutionskoncernens dotterföretag på individuell basis.

Artikel 45i Tillsynsrapportering och offentliggörande avseende kravet

1. Enheter som avses i artikel 1.1 ska till sina behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter rapportera följande minst en gång per år:
 - (a) Nivåerna på de tillgängliga poster som uppfyller villkoren i artikel 45b eller artikel 45g.3 och beloppen av kapitalbas och kvalificerade skulder uttryckta i enlighet med artikel 45.2 efter tillämpningen av avdrag i enlighet med artiklarna 72e–72j i förordning (EU) nr 575/2013.
 - (b) Sammansättningen av de poster som avses i led a, inbegripet deras löptidsprofil och rangordning vid normala insolvensförfaranden.
2. Enheter som avses i artikel 1.1 ska offentliggöra följande information minst en gång per år:
 - (a) Nivåerna på de tillgängliga poster som uppfyller villkoren i artikel 45b eller artikel 45g.3.
 - (b) Sammansättningen av de poster som avses i led a, inbegripet deras löptidsprofil och rangordning vid normala insolvensförfaranden.
3. EBA ska utarbeta förslag till tekniska genomförandestandarder för specificering av enhetliga format, mallar och frekvens för tillsynsrapportering och offentliggörande enligt punkterna 1 och 2 i denna artikel.

EBA ska överlämna dessa tekniska genomförandestandarder till kommissionen senast [12 månader efter ikraftträdandet].

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska genomförandestandarder som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.
4. Kraven på offentliggörande ska tillämpas från och med den dag då det krav som avses i artikel 45.1 efterlevs till fullo för första gången.

Artikel 45j Rapportering till EBA

1. Resolutionsmyndigheterna ska i samordning med de behöriga myndigheterna underrätta EBA om det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som har fastställts för varje institut inom deras jurisdiktion.
2. EBA ska utarbeta förslag till tekniska genomförandestandarder för specificering av enhetliga format, mallar och definitioner för resolutionsmyndigheters identifiering och överföring, i samordning med behöriga myndigheter, av information till EBA vid tillämpning av punkt 1.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska genomförandestandarder till kommissionen senast [12 månader efter ikraftträdandet]*.

Kommissionen ska ges befogenhet att anta de tekniska genomförandestandarder som avses i första stycket i enlighet med artikel 15 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 45k Underlåtelse att uppnå minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder

1. Om en enhet underlåter att uppnå minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder ska detta åtgärdas av de relevanta myndigheterna på grundval av åtminstone något av följande:
 - (a) Befogenheter att åtgärda eller avlägsna resolutionshinder i enlighet med artiklarna 17 och 18.
 - (b) Åtgärder som avses i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU.
 - (c) Åtgärder för tidigt ingripande i enlighet med artikel 27.
 - (d) Administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder i enlighet med artiklarna 110 och 111.
2. Resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna ska samråda med varandra när de utövar de respektive befogenheter som avses i punkt 1 a–d.

Artikel 45l Rapporter

1. EBA ska i samarbete med de behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna lägga fram en rapport för kommissionen med bedömningar av åtminstone följande:
 - (a) Hur kravet för kapitalbas och kvalificerade skulder har genomförts på nationell nivå, och särskilt huruvida det har förekommit skillnader i de nivåer som fastställts för jämförbara enheter mellan olika medlemsstater.
 - (b) Hur befogenheten att kräva av institut att de uppnår kravet med hjälp av instrument enligt artikel 45b.2 har utövats av resolutionsmyndigheterna och huruvida det har förekommit skillnader i utövandet av denna befogenhet mellan olika medlemsstater.
2. Den rapport som avses i punkt 1 ska beakta följande:
 - (a) Effekten av minimikravet, och av alla föreslagna harmoniserade nivåer för minimikravet, på följande:
 - i) Finansiella marknader i allmänhet och marknader för skulder utan säkerhet och derivat i synnerhet.
 - ii) Institutts affärsmodeller och hur institutens balansräkningar är uppbyggda, i synnerhet institutens finansieringsprofil och finansieringsstrategi samt koncerners juridiska struktur och verksamhetsstruktur.
 - iii) Institutens lönsamhet, i synnerhet deras finansieringskostnader.

* EUT datum: 12 månader efter ikraftträdandet av detta direktiv.

- iv) Flyttning av exponeringar till enheter som inte omfattas av tillsyn.
 - v) Finansiella innovationer.
 - vi) Hur utbrett det är med instrument för avtalsenlig skuldnedskrivning, hur sådana instrument är beskaffade och hur möjligt det är att avyttra dem.
 - vii) Institutens riskbeteende.
 - viii) Hur mycket av institutens tillgångar som är intecknade.
 - ix) Vilka åtgärder som instituten vidtar för att uppnå minimikraven och då särskilt i vilken utsträckning instituten uppnår minimikraven genom att minska skuldsättningen i fråga om tillgångar, emittera långfristiga skulder och anskaffa kapital.
 - x) Kreditinstitutens utlåningsnivåer, särskilt i fråga om utlåning till mikroföretag samt små och medelstora företag, lokala myndigheter, regionala myndigheter och enheter inom den offentliga sektorn och i fråga om finansiering av handel, inbegripet utlåning inom ramen för offentliga exportkreditförsäkringssystem.
 - (b) Samspelet mellan å ena sidan minimikraven och å andra sidan de kapitalbaskrav, bruttosoliditetskrav och likviditetskrav som föreskrivs i förordning (EU) nr 575/2013 och i direktiv 2013/36/EU.
 - (c) Institutens kapacitet att på egen hand anskaffa kapital eller finansiering från marknaderna för att uppfylla föreslagna harmoniserade minimikrav.
3. Den rapport som avses i punkt 1 ska omfatta två kalenderår och överlämnas till kommissionen senast den 30 september kalenderåret efter det sista kalenderår som täcks av rapporten.”
24. Artikel 55 ska ersättas med följande:

*”Artikel 55
Avtalsenligt erkännande av skuldnedskrivning*

1. Medlemsstaterna ska kräva att de institut och enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d tar med ett avtalsvillkor enligt vilket borgenären eller parten i ett avtal eller instrument som upprättar en skuld går med på att skulden kan omfattas av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter och på att vara bunden av alla minskningar av kapitalbeloppet eller det utestående beloppet, konverteringar eller indragningar som blir följden av att en resolutionsmyndighet utövar sådana befogenheter, förutsatt att skulden uppfyller samtliga följande villkor:
- (a) Skulden är inte utesluten enligt artikel 44.2.
 - (b) Skulden utgör inte en insättning som avses i artikel 108 a.
 - (c) Skulden regleras av lagstiftningen i ett tredjeland.

- (d) Skulden emitteras eller ingås efter den dag då en medlemsstat börjar tillämpa bestämmelserna för att införliva detta avsnitt.
2. Det krav som avses i punkt 1 får inte tillämpas när en medlemsstats resolutionsmyndighet fastställer att samtliga följande villkor är uppfyllda:
- (a) Att de skulder eller instrument som avses i punkt 1 kan omfattas av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter hos en resolutionsmyndighet i en medlemsstat enligt tredjelandets lagstiftning eller enligt en bindande överenskommelse som ingås med det tredjelandet.
 - (b) Att det ur rättslig, avtalsmässig eller ekonomisk synvinkel är ogörligt för ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d att ta med ett sådant avtalsvillkor för vissa skulder.
 - (c) Att ett undantag från kravet enligt punkt 1 för vissa skulder inte motverkar möjligheterna att försätta de institut och enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d i resolution.

De skulder som avses i leden b och c får inte innefatta skuldinstrument som utgörs av skulder utan säkerhet, övriga primärkapitalinstrument och supplementärkapitalinstrument. De ska också rangordnas före de skulder som medräknas i minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder.

De skulder som i enlighet med leden b och c inte inbegriper det avtalsvillkor som avses i punkt 1 får inte medräknas i minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder.

3. Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheter får kräva att sådana institut och enheter som avses i artikel 1.1 b, c och d till myndigheter lämnar ett rättsutlåtande om den rättsliga verkställbarheten hos och verkan av det avtalsvillkor som avses i punkt 1.
4. Om ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d underlåter att i de avtalsregler som reglerar en viss skuld ta med ett sådant avtalsvillkor som avses i punkt 1 ska den underlåtelsen inte förhindra resolutionsmyndigheten från att utöva nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter med avseende på den skulden.
5. EBA ska utarbeta förslag till tekniska tillsynsstandarder för närmare specificering av den förteckning över skulder för vilka uteslutningen i punkt 1 tillämpas och innehållet i avtalsvillkoret enligt den punkten, med beaktande av institutens olika affärsmodeller.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska tillsynsstandarder till kommissionen senast den 3 juli 2015.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska tillsynsstandarder som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.

6. EBA ska utarbeta förslag till tekniska tillsynsstandarder för specificering av de förutsättningar enligt vilka det ur rättslig, avtalsmässig eller ekonomisk synvinkel skulle vara ogörligt för ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d att för vissa skulder ta med ett sådant avtalsvillkor som avses i punkt 1 och enligt vilka ett undantag från kravet enligt punkt 1 inte skulle motverka möjligheterna att försätta det institutet eller den enheten i resolution.

EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska tillsynsstandarder till kommissionen.

Till kommissionen delegeras befogenhet att anta de tekniska tillsynsstandarder som avses i första stycket i enlighet med artiklarna 10–14 i förordning (EU) nr 1093/2010.”

25. I artikel 63.1 ska följande led läggas till som led n:

”n) Befogenhet att skjuta upp betalnings- eller leveransskyldigheter som har ingåtts av det institut eller den enhet som avses i punkt 1 när resolutionsmyndigheten efter samråd med den behöriga myndigheten fastställer att utövandet av denna befogenhet rörande uppskjutande är nödvändigt för en ändamålsenlig tillämpning av ett eller flera resolutionsverktyg eller för en värdering i enlighet med artikel 36.”

26. I artikel 63.1 ska följande punkter införas som punkterna 1a och 1b:

”1a. Perioden för uppskjutande enligt punkt 1 n får inte överskrida den minimiperiod som resolutionsmyndigheten anser vara nödvändig för en ändamålsenlig tillämpning av ett eller flera resolutionsverktyg eller för en värdering enligt artikel 36 och får under inga omständigheter överskrida fem arbetsdagar.

1b. Ett uppskjutande enligt punkt 1 n får inte tillämpas på

- (a) betalnings- och leveransskyldigheter som hänför sig till system eller operatörer av system som har utsetts enligt direktiv 98/26/EG, centrala motparter, centrala motparter från tredjeland som godkänts av Esma enligt artikel 25 i förordning (EU) nr 648/2012 och centralbanker,
- (b) berättigade fordringar i enlighet med direktiv 97/9/EG,
- (c) garanterade insättningar enligt definitionen i artikel 2.1.94.”

27. I rubrikerna till artiklarna 59 och 60 ska frasen ”och kvalificerade skulder” läggas till.

28. I artikel 59 ska punkt 1 ersättas med följande:

”1. Befogenheten att skriva ned eller konvertera tillämpliga kapitalinstrument och kvalificerade skulder får utövas antingen

- (a) oberoende av en resolutionsåtgärd, eller
- (b) i kombination med en resolutionsåtgärd, om de villkor för resolution som anges i artiklarna 32 och 33 är uppfyllda.

Befogenheten att skriva ned eller konvertera kvalificerade skulder oberoende av en resolutionsåtgärd får utövas enbart med avseende på kvalificerade skulder som uppfyller villkoren i artikel 45g.3 a, utom villkoret avseende skulders återstående löptid.”

29. I artikel 59.2 och 59.3 ska ”kapitalinstrument” ersättas med ”kapitalinstrument och skulder som avses i punkt 1” och ”det tillämpliga kapitalinstrumentet” ersättas med ”det tillämpliga kapitalinstrument och den tillämpliga skuld som avses i punkt 1”.
30. I artikel 59.4 och 59.10 ska ”kapitalinstrument” ersättas med ”kapitalinstrument eller skulder som avses i punkt 1” och ”de tillämpliga kapitalinstrumenten” ersättas med ”de tillämpliga kapitalinstrument eller skulder som avses i punkt 1”.
31. I artikel 60.1 ska följande led läggas till som led d:

”d) Kapitalbeloppet för kvalificerade skulder enligt artikel 59.1 skrivs ned eller konverteras till kärnprimärkapitalinstrument, eller bådadera, i den utsträckning som krävs för att uppfylla de resolutionsmål som fastställs i artikel 31 eller upp till de tillämpliga kvalificerade skuldernas kapacitet, beroende på vilket som är lägst.”
32. I artikel 60 ska punkt 2 ersättas med följande:

”2. I de fall där kapitalbeloppet för ett tillämpligt kapitalinstrument eller en tillämplig kvalificerad skuld skrivs ned

 - (a) ska sänkningen av det kapitalbeloppet vara permanent, med förbehåll för eventuella uppvärderingar i enlighet med ersättningsmekanismen i artikel 46.3,
 - (b) får inga skulder till innehavaren av det tillämpliga kapitalinstrumentet och den tillämpliga skuld som avses i artikel 59.1 kvarstå enligt eller i samband med det belopp för instrumentet som har skrivits ned, med undantag för upplupna skulder och skadeståndsskulder som kan uppkomma till följd av ett överklagande av lagenligheten av utövandet av nedskrivningsbefogenheten,
 - (c) betalas ingen ersättning till innehavaren av det tillämpliga kapitalinstrumentet och den tillämpliga skuld som avses i artikel 59.1 annat än i enlighet med punkt 3.”
33. I artikel 60.3 ska ”tillämpliga kapitalinstrument” ersättas med ”tillämpliga kapitalinstrument och skulder som avses i artikel 59.1” och ”de tillämpliga kapitalinstrumenten” ersättas med ”de tillämpliga kapitalinstrument och skulder som avses i punkt 1”. Vidare ska ”Tillämpliga kapitalinstrument” ersättas med ”Tillämpliga kapitalinstrument och skulder som avses i artikel 59.1” och ”tillämpligt kapitalinstrument” ersättas med ”tillämpligt kapitalinstrument och tillämplig skuld som avses i artikel 59.1”.
34. I artikel 69.4 ska led b ersättas med följande:

”b) betalnings- och leveransskyldigheter som hänför sig till system eller operatörer av system som har utsetts enligt direktiv 98/26/EG, centrala motparter, centrala motparter från tredjeland som godkänts av Esma enligt artikel 25 i förordning (EU) nr 648/2012 och centralbanker,”

35. I artikel 70 ska punkt 2 ersättas med följande:

”2. Resolutionsmyndigheterna får inte utöva den befogenhet som avses i punkt 1 med avseende på säkerhetsrätter som system eller operatörer av system som har utsetts enligt direktiv 98/26/EG, centrala motparter, centrala motparter från tredjeland som godkänts av Esma enligt artikel 25 i förordning (EU) nr 648/2012 och centralbanker innehar i tillgångar som institutet under resolution har pantsatt eller tillhandahållit som marginalsäkerhet eller full säkerhet.”

36. I artikel 71 ska punkt 3 ersättas med följande:

”3. Uppskjutande enligt punkt 1 eller 2 ska inte gälla för system eller operatörer av system som har utsetts enligt direktiv 98/26/EG, centrala motparter, centrala motparter från tredjeland som godkänts av Esma enligt artikel 25 i förordning (EU) nr 648/2012 eller centralbanker.”

37. I artikel 88 ska ”artikel 45” ersättas med ”artiklarna 45–45i”.

38. I artikel 88.1 ska första stycket ersättas med följande:

”Om inte annat sägs i artikel 89 ska resolutionsmyndigheterna på koncernnivå inrätta resolutionskollegier som ska utföra de uppgifter som avses i artiklarna 12, 13, 16, 18, 45–45i, 91 och 92 och, i tillämpliga fall, säkerställa samarbete och samordning med resolutionsmyndigheter i tredjeländer.”

39. Artikel 89 ska ersättas med följande:

*”Artikel 89
Europeiska resolutionskollegier*

1. Om ett institut i tredjeland eller ett moderföretag i tredjeland har dotterföretag eller moderföretag inom unionen som är etablerade i två eller flera medlemsstater, eller två eller flera unionsfilialer som betraktas som betydande av två eller flera medlemsstater, ska resolutionsmyndigheterna i de medlemsstater där de enheterna är etablerade eller där de betydande filialerna är belägna inrätta ett gemensamt europeiskt resolutionskollegium.

2. Det europeiska resolutionskollegium som avses i punkt 1 ska utföra de funktioner och de uppgifter som anges i artikel 88 med avseende på de enheter som avses i punkt 1 och, i den mån de uppgifterna är relevanta, på filialer.

De uppgifter som ska utföras av det europeiska resolutionskollegiet enligt första stycket ska inbegripa fastställandet av det krav som avses i artiklarna 45–45i.

Vid fastställandet av det krav som avses i artiklarna 45–45i ska medlemmarna i det europeiska resolutionskollegiet beakta den globala resolutionsstrategi som eventuellt antagits av myndigheter i tredjeländer.

Om dotterföretag inom unionen eller ett moderföretag inom unionen och dess dotterinstitut i enlighet med den globala resolutionsstrategin inte utgör resolutionsenheter och medlemmarna i det europeiska resolutionskollegiet går med på den strategin ska dotterföretagen eller moderföretaget inom unionen efterleva kravet enligt artikel 45g.1 på konsoliderad basis genom att emittera sådana kvalificerade instrument som avses i artikel 45g.3 a och b till resolutionsenheten i tredjeland.

3. Om enbart ett moderföretag inom unionen innehar samtliga dotterföretag inom unionen till ett institut eller moderföretag från tredjeland ska resolutionsmyndigheten för den medlemsstat där moderföretaget inom unionen är etablerat vara ordförande i det europeiska resolutionskollegiet.

Om första stycket inte är tillämpligt ska resolutionsmyndigheten för det moderföretag eller dotterföretag inom unionen som har det högsta värdet av totala tillgångar i balansräkningen vara ordförande i det europeiska resolutionskollegiet.

4. Medlemsstaterna får, i samförstånd med alla berörda parter, bevilja undantag från kravet på att inrätta ett europeiskt resolutionskollegium om en annan grupp eller ett annat kollegium utför samma funktioner och uppgifter som anges i den här artikeln och iakttar alla de villkor och förfaranden, även de som rör medlemskap och deltagande i europeiska resolutionskollegier, som fastställs i den här artikeln och i artikel 90. I sådana fall ska alla hänvisningar till europeiska resolutionskollegier i detta direktiv även tolkas som hänvisningar till dessa andra grupper eller kollegier.
5. Om inte annat följer av punkterna 3 och 4 i den här artikeln ska det europeiska resolutionskollegiet fullgöra uppgifter i enlighet med artikel 88.”
40. Artikel 110 ska ändras på följande sätt:

(a) I punkt 1 ska den första meningen ersättas med följande:

”Medlemsstaterna ska, utan att det påverkar deras rätt att föreskriva och ålägga straffrättsliga påföljder, fastställa regler för administrativa sanktioner och andra administrativa åtgärder som ska tillämpas när de nationella bestämmelser som antas för att införliva detta direktiv eller bestämmelserna i förordning [om återhämtning och resolution av centrala motparter] inte efterlevs, och vidta alla åtgärder som krävs för att se till att de genomförs.”

(b) Punkt 2 ska ersättas med följande:

”2. När de skyldigheter som avses i punkt 1 gäller för institut, finansinstitut eller moderföretag inom unionen i den betydelse som avses i detta direktiv eller för centrala motparter, clearingmedlemmar i centrala motparter eller moderföretag i den betydelse som avses i förordning [om återhämtning och resolution av centrala motparter] eller om en överträdelse sker, ska medlemsstaterna säkerställa att administrativa sanktioner kan tillämpas, med förbehåll för de villkor som anges i nationell lagstiftning, på ledamöter i ledningsorganet i den betydelse som avses i detta direktiv eller på styrelseledamöter i den betydelse som avses i förordning [om återhämtning och resolution av centrala motparter] och på alla andra fysiska personer som enligt nationell lagstiftning är ansvariga för överträdelsen.”

(c) I punkt 3 ska den första meningen ersättas med följande:

”Befogenheter att ålägga administrativa sanktioner enligt detta direktiv ska tillfalla resolutionsmyndigheterna eller, om en annan myndighet är tillämplig, behöriga myndigheter, beroende på typ av överträdelse.”

41. Artikel 111 ska ändras på följande sätt:

(a) I punkt 1 ska leden a, b, c och d ersättas med följande:

”a) Underlåtenhet att utforma, upprätthålla och uppdatera återhämtningsplaner och koncernåterhämtningsplaner, utgörande en överträdelse av artiklarna 5 eller 7 i detta direktiv eller artikel 9 i förordning [om återhämtning och resolution av centrala motparter].

b) Underlåtenhet att till den behöriga myndigheten anmäla en avsikt att ge finansiellt stöd inom koncerner, utgörande en överträdelse av artikel 25 i detta direktiv.

c) Underlåtenhet att tillhandahålla alla nödvändiga uppgifter för utarbetandet av resolutionsplaner, utgörande en överträdelse av artikel 11 i detta direktiv eller artikel 14 i förordning [om återhämtning och resolution av centrala motparter].

d) Underlåtenhet av ledningsorganet för ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i detta direktiv eller av styrelsen för en central motpart i den betydelse som avses i förordning [om återhämtning och resolution av centrala motparter] att underrätta den behöriga myndigheten när ett institut eller en enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d i detta direktiv eller den centrala motparten fallerar eller sannolikt kommer att falla, utgörande en överträdelse av artikel 81 i detta direktiv eller artikel 68.1 i förordning [om återhämtning och resolution av centrala motparter].”

(b) Punkt 2 ska ändras på följande sätt:

i) Led a ska ersättas med följande:

”a) Ett offentligt uttalande som fastställer ansvariga fysiska personer, institut, finansinstitut, moderföretag inom unionen, centrala motparter eller andra juridiska personer och överträdelsens karaktär.”

ii) Led c ska ersättas med följande:

”c) Ett tillfälligt förbud för de ledamöter av ledningsorganet eller den verkställande ledningen för institut eller enheter som avses i artikel 1.1 b, c, eller d i detta direktiv eller för den styrelse för en central motpart eller de andra fysiska personer som hålls ansvariga, att utöva uppdrag i institut eller enheter som avses i artikel 1.1 b, c eller d i detta direktiv eller i centrala motparter.”

42. Artikel 112 ska ändras på följande sätt:

(a) I punkt 1 ska den första meningen ersättas med följande:

”Medlemsstaterna ska se till att resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna på sin officiella webbplats åtminstone offentliggör varje administrativ sanktion som har ålagts av dem till följd av överträdelser av de nationella bestämmelserna för att införliva detta direktiv eller av bestämmelserna i förordning [om återhämtning och resolution av centrala motparter], när sådana sanktioner inte har överklagats eller rätten att överklaga dem har förfallit.”

(b) I punkt 2 ska led c ersättas med följande:

”c) Om ett offentliggörande skulle orsaka, i den mån det kan fastställas, oproportionell skada för involverade institut eller enheter som avses i artikel 1.1 b, c eller d i detta direktiv, centrala motparter eller fysiska personer.”

(c) Punkt 4 ska ändras på följande sätt:

i) Den första meningen ska ersättas med följande:

”Senast den 3 juli 2016 ska EBA lägga fram en rapport för kommissionen om medlemsstaternas offentliggörande på anonym grund enligt punkt 2 av sanktioner för bristande efterlevnad av nationella bestämmelser för att införliva detta direktiv och särskilt om det har funnits betydande skillnader mellan medlemsstaterna i detta avseende.”

ii) Följande stycke ska läggas till:

”Senast den [...] ska Esma lägga fram en liknande rapport för kommissionen om offentliggörandet av sanktioner för bristande efterlevnad av bestämmelserna i förordning [om återhämtning och resolution av centrala motparter].”

43. Artikel 113 ska ersättas med följande:

”Artikel 113

EBA:s och Esmas upprätthållande av centrala databaser

1. Om inte annat följer av konfidentialitetskraven enligt artikel 84, ska resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter informera EBA om alla administrativa sanktioner som ålagts av dem enligt artikel 111 för överträdelser av nationella bestämmelser för att införliva detta direktiv samt om status för överklaganden och resultatet av dessa.

Om inte annat följer av konfidentialitetskraven enligt artikel 71 i förordning [om återhämtning och resolution av centrala motparter], ska resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter informera Esma på liknande sätt om de administrativa sanktioner som ålagts för överträdelser av den förordningen.

2. EBA och Esma ska upprätthålla centrala databaser över sanktioner som rapporterats till dem, där syftet endast är informationsutbyte mellan resolutionsmyndigheter och att informationen ska vara tillgänglig endast för resolutionsmyndigheter och uppdateras på grundval av den information som dessa lämnar.

3. EBA och Esma ska upprätthålla centrala databaser över sanktioner som rapporterats till dem, där syftet endast är informationsutbyte mellan behöriga myndigheter och att informationen ska vara tillgänglig endast för behöriga myndigheter och uppdateras på grundval av den information som dessa lämnar.
4. EBA och Esma ska upprätthålla webbsidor med länkar till varje resolutionsmyndighets offentliggörande av sanktioner och varje behörig myndighets offentliggörande av sanktioner enligt artikel 112 och ange den period för vilken varje medlemsstat offentliggör sanktioner.”

Artikel 2

Ändring av direktiv 98/26/EG

I artikel 2 ska led c ersättas med följande:

”c) *central motpart*: en central motpart enligt definitionen i artikel 2.1 i förordning (EU) nr 648/2012.”

I artikel 2 ska led f ersättas med följande:

”f) *deltagare*: ett institut, en central motpart, en avvecklingsagent, en clearingorganisation, en systemoperatör eller en clearingmedlem i en central motpart med auktorisation enligt artikel 17 i förordning (EU) nr 648/2012.”

Artikel 3

Ändringar av direktiv 2002/47/EG

Direktiv 2002/47/EG ska ändras på följande sätt:

I artikel 1 ska punkt 6 ersättas med följande:

”6. Artiklarna 4–7 i detta direktiv får inte tillämpas på någon restriktion av verkställigheten av avtal om finansiellt säkerhetsställande eller av verkan av ett avtal om finansiell säkerhet och slutavräknings- eller kvittningsbestämmelser med stöd av avdelning IV kapitel V eller VI i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU eller avdelning V kapitel IV i förordning (EU) [om återhämtning och resolution av centrala motparter] eller på någon sådan restriktion med stöd av liknande befogenheter i en medlemsstats rätt, vilken syftar till att underlätta en ordnad resolution av en enhet som avses i punkt 2 c iv och som är föremål för skyddsåtgärder som åtminstone är likvärdiga med dem som fastställs i avdelning IV kapitel VII i direktiv 2014/59/EU och avdelning V kapitel V i förordning (EU) [om återhämtning och resolution av centrala motparter].”

Artikel 9a ska ersättas med följande:

”*Artikel 9a*

Direktiven 2008/48/EG och 2014/59/EU och förordning (EU) [om återhämtning och resolution av centrala motparter]

Detta direktiv ska inte påverka tillämpningen av direktiven 2008/48/EG och 2014/59/EU och förordning (EU) [om återhämtning och resolution av centrala motparter].”

Artikel 4

Ändring av direktiv 2004/25/EG

I artikel 4 ska punkt 5 ersättas med följande:

”5. Medlemsstaterna ska säkerställa att artikel 5.1 i detta direktiv inte tillämpas om de resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU eller i avdelning V i förordning (EU) [om återhämtning och resolution av centrala motparter] används.”

Artikel 5

Ändring av direktiv 2005/56/EG

I artikel 3 ska punkt 4 ersättas med följande:

”4. Medlemsstaterna ska säkerställa att detta direktiv inte tillämpas på företag som är föremål för användningen av resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU eller i avdelning V i förordning (EU) [om återhämtning och resolution av centrala motparter].”

Artikel 6

Ändringar av direktiv 2007/36/EG

Direktiv 2007/36/EG ska ändras på följande sätt:

(a) I artikel 1 ska punkt 4 ersättas med följande:

”4. Medlemsstaterna ska säkerställa att detta direktiv inte tillämpas om de resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU eller i avdelning V i förordning (EU) [om återhämtning och resolution av centrala motparter] används.”

(b) I artikel 5 ska punkt 5 ersättas med följande:

”5. Medlemsstaterna ska för tillämpningen av direktiv 2014/59/EU och förordning (EU) [om återhämtning och resolution av centrala motparter] se till att bolagsstämman, med en majoritet av två tredjedelar av de avlagda giltiga rösterna, får besluta eller ändra bolagsordningen för att föreskriva att en kallelse till bolagsstämma för att fatta beslut om en kapitalökning ska utfärdas med kortare varsel än vad som föreskrivs i punkt 1 i den här artikeln, förutsatt att stämman inte äger rum inom tio kalenderdagar från kallelsen och att villkoren i artiklarna 27 eller 29 i direktiv 2014/59/EU eller artikel 19 i förordning (EU) [om återhämtning och resolution av centrala motparter] uppfylls samt att kapitalökningen är nödvändig för att undvika de villkor för resolution som föreskrivs i artiklarna 32 och 33 i direktiv 2014/59/EU eller artikel 22 i förordning (EU) [om återhämtning och resolution av centrala motparter].”

Artikel 7

Ändring av direktiv 2011/35/EU

I artikel 1 ska punkt 4 ersättas med följande:

”4. Medlemsstaterna ska säkerställa att detta direktiv inte tillämpas på företag som är föremål för användningen av resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU eller i avdelning V i förordning (EU) [om återhämtning och resolution av centrala motparter].”

Artikel 8

Ändring av direktiv 2012/30/EU

I artikel 45 ska punkt 4 ersättas med följande:

”4. Medlemsstaterna ska säkerställa att artiklarna 10, 19.1, 29.1, 29.2 och 29.3, artikel 31.2 första stycket, artiklarna 33–36 och 40, 41 och 42 i det här direktivet inte tillämpas om de resolutionsverktyg, resolutionsbefogenheter och resolutionsmekanismer som fastställs i avdelning IV i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU eller i avdelning V i förordning (EU) [om återhämtning och resolution av centrala motparter] används.”

Artikel 9 *Införlivande*

1. Medlemsstaterna ska senast den [12 månader från och med dagen för ikraftträdandet] anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska till kommissionen genast överlämna texten till dessa bestämmelser.

Medlemsstaterna ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den [6 månader från införlivandefristen].

2. När en medlemsstat antar de bestämmelser som avses i punkt 1 ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.
3. Medlemsstaterna ska till kommissionen och EBA överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 10 *Ikraftträdande*

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artiklarna 1.1, 1.40, 1.41, 1.42, 1.43, 2, 3, 4, 5, 6, 7 och 8 träder i kraft den [datum för ikraftträdande av förordning om återhämtning och resolution av centrala motparter].

Artikel 11 *Adressater*

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande